POZNAŃSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr 20 **Poznań, dnia 23 maja** **1949 r.**

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

DZIAŁ URZĘDOWY

457

ROZPORZĄDZENIE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO

z dnia 9 maja 1949 r. w sprawie wyłączenia w powiecie śremskim z gromady Brzeźnica położonej w gminie wiejskiej Dolsk —osiedla „Pokrzywnica" i utworzenia z niego samodzielnej gromady pod nazwą „Pokrzywnica".

§ 1. Na podstawie art. 16 ustawy z dnia 23. 3. 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294) wyłącza się z gromady Brzeźnica, położonej w gminie wiejskiej Dolsk powiatu śremskiego, osiedle „Pokrzywnica" o łącznej powierzchni 501.76.69 ha w skład której wchodzą parcele o następujących numerach.

Karta 1. 5a, 6, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 25, 26a, 27, 28, 29, 38, 39, 41, 42, 43, 43a, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 51a, 52, 54, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 74a, b, 75, 75a, 76, 77, 78, 79, 80, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91 92, 93, 94b, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 112/20, 113/20, 134/7, 141/4, 142/5, 143/9, 144/3, 147/102, 149/64, 150/61, 151/63, 152/63, 153/62, 154/62, 155/61, 156/62, 157/61, 158/61, 159/60, 159/60, 160/59, 161/60, 162/59, 163/53, 164/40a, 165/53, 166/53, 167/53, 168/53, 169/40a, 170/40a, 171/40, 172/37, 173/33, 174/26, 175/31, 176/32, 177/33, 178/32, 179/33, 180/40, 181/37, 182/37, 183/37, 184/36, 185/35, 186/33, 187/33, 188/34, 189/34, 190/32, 191/32, 192/32, 193/34, 194/34, 195/33, 196/30, 197/58, 56, 65, 66, 67a, 81, 82, 94, 107/55, 108/55, 109/55.

Karta 8. 111/57, 1, 12.

i tworzy się z niego samodzielną gromadę pod nazwą "Pokrzywnica" w tejże gminie i powiecie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z chwilą ogłoszenia.

Wojewoda: w z Marian Adamowicz, Wicewojewoda.

458

ZARZĄDZENIE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO

z dnia 10 maja 1949 r. Nr Pers. P. 2a/1-49 w sprawie formy ślubowania służbowego i przyrzeczenia służbowego pracowników państwowych.

Do
Ob. Ob. Naczelników Wydziałów
Dyrektora Działu Rolnictwa i Reform Roln.
Starostów Powiatowych (z wyłączeniem Ziemi Lubuskiej),
Kierowników Powiat. Zarządów Drogowych (z wyłączeniem Ziemi Lubuskiej),
Kierowników Rejonowych Kier. Robót Wodno-Melior. (z wyłączeniem Ziemi Lubuskiej).

Wskazując na obowiązującą od dnia 1 maja 1949 r. nową instrukcję Ob. Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1949 r. w sprawie formy ślubowania służbowego i przyrzeczenia służbowego pracowników państwowych, ogłoszoną w Monitorze Polskim Nr 21, poz. 304 z dnia 9. 4. 1949 r., zarządzam oraz wyjaśniam dodatkowo co następuje:

1. Obowiązek składania ślubowania — względnie przyrzeczenia służbowego dotyczy od 1. 5. 49 r. tylko pracowników państwowych, których stosunek służbowy ma charakter publiczno-prawny (mianowani na stałe lub do odwołania — praktykanci), przy czym mianowani na stałe lub do odwołania składają ślubowania służbowe, a praktykanci przyrzeczenie służbowe. Pracownicy państw. o charakterze prywatno-prawnym (kontraktowi) nie składają w ogóle ani ślubowania — ani też przyrzeczenia służbowego.

2. Ob. Ob. wymienieni w adresie składają ślubowanie — wzgl. przyrzeczenie służbowe wobec mnie. Sami zaś odbierają ślubowanie — wzgl. przyrzeczenie służbowe (w obecności asystenta i w przewidzianej w zarządzeniu formie) od podległego Im personelu, będącego na etacie państwowym. Ślubowanie — przyrzeczenie służbowe od personelu samorządowego np. od personelu liniowego zatrudnionego przy budowie i utrzymaniu dróg powiatowych, odbiera o ile charakter tych pracowników jest publiczno-prawny — Ob. Starosta Powiatowy jako przewodniczący Wydziału Powiatowego.

3. Pracownicy państwowi, podlegający obowiązkowi składania ślubowania — wzgl. przyrzeczenia służbowego, winni obowiązkowi temu uczynić zadość natychmiast w chwili zaistnienia wyżej wymienionych warunków, tj. w chwili wstąpienia do służby państwowej jeżeli rozpoczyna się ona od razu w charakterze publiczno-prawnym, lub w chwili przejścia ze służby kontraktowej do służby z nominacją, lub w charakterze praktykanta.

4. Dowody (protokoły) złożenia ślubowania — przyrzeczenia służbowego winny być bezzwłocznie przesyłane tut. Wydziałowi Personalnemu, celem złożenia ich do właściwych tek akt personalnych.

5. W odniesieniu do pracowników państwowych podlegających ustawie o państw. służbie cywilnej z dnia 17. 2. 1922 r., będących w służbie państwowej już przed 1 maja 49 r., a którzy nie składali ślubowania — przyrzeczenia według roty obecnie obowiązującej (§ 3 pkt. 1 instrukcji), wydane zostaną osobne indywidualne zarządzenia w terminie późniejszym.

Wojewoda: Brzeziński.

459

ORZECZENIE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO

z dnia 16 maja 1949 r. Nr AA. II 5a/15/10/48 o wywłaszczeniu majątku zajętego na cele użyteczności pnblicznej.

Na podstawie art. 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24. 9. 34 r. prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym (Dz. Ust. Nr 86, poz. 776) oraz art. 1 pkt 3, art. 2 i 4 dekretu z dnia 7. 4. 48 r. o wywłaszczeniu majątków zajętych na cele użyteczności publicznej (Dz. Ust. Nr 20, poz. 138), orzekam niniejszym wywłaszczenie gruntów własności Stanisława Jana, Haliny Seweryny i Bolesława Grodzkich wraz z zabudowaniami zapisanych w ks. wieczyste Poznań-Łazarz tom I wykaz L. 20 położonych w Poznaniu przy ul. Rokossowskiego 25, łącznej wielkości 4202 m² na rzecz Przedsiębiorstwa Państwowego „Polska Poczta Telegraf i Telefon" niezbędnych na cele pocztowe.

Wywłaszczenie wymienionej nieruchomości polega na odjęciu prawa własności z dniem 9 maja 1945 r.

Odrzucam jako nieuzasadnione:

1) sprzeciw Stanisława Grodzkiego z dnia 13. 2. 1949 r.,

2) wniosek Gminnej Spółdzielni Samopomoc Chłopska, z odpow. udziałami w Poznaniu z dnia 12. 2. 49 r. L. dz. 1017/49 — podtrzymane na rozprawie wywłaszczeniowe w dniu 14. 4. 1949 r.

Wniosek zaś Banku Związku Spółek Zarobkowych O/w Poznaniu z dnia 21. 2. 49 r. przejęto do wiadomości z tym, że zostanie rozpatrzony w dalszym stadium postępowania wywłaszczeniowego.

Przeciwko niniejszemu orzeczeniu służy stronom prawo wniesienia odwołania do Ministerstwa Administracji Publicznej w ciągu 14-tu dni od daty doręczenia za moim pośrednictwem.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 2. 6. 1948 r. Nr AP. 43/82/47 przedłożyła Dyrekcja Okręgu Poczt i Telegrafów w Poznaniu, jako strona wywłaszczająca zgodnie z wyżej wymienionymi przepisami prawnymi — wniosek zatwierdzony przez Ministerstwo Poczt i Telegrafów w dn. 9. 6. 48 r. o wszczęściu postępowania wywłaszczeniowego odnośnie gruntów na wstępie wymienionych

Po przeprowadzeniu postępowania przygotowawczego aktem z dnia 28. 8. 1948 r. Nr AA. II 5g 12/48 wszczęto postępowanie wywłaszczeniowe zgodnie z wnioskiem wywłaszczającego.

Na skutek wyłożenia planu sytuacyjnego i innych załączników w lokalu Zarządu Miejskiego w Poznaniu w myśl art. 14 powołanego na wstępie rozporządzenia, wpłynęły następujące sprzeciwy i wnioski:

1) sprzeciw Stanisława Grodzkiego z dnia 13. 2. 45,

2) wniosek Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" w Poznaniu z dnia 12. 2. 1949 r.,

3) wniosek Banku Związku Spółek Zarobkowych Oddzia w Poznaniu z dnia 21. 2. 49 r.,

które były rozpatrywane na rozprawie wywłaszczeniowej w dniu 14. 4. 1949 r.

Sprzeciw St. Grodzkiego należało odrzucić jako nieistotny — ponieważ zaczepia jedynie dopuszczalność w danym wypadku wszczęcia postępowania wywłaszczeniowego

Wniosek Dyrekcji Poczt i Telegrafów o wszczęcie postępowania wywłaszczeniowego został bowiem zatwierdzony jak już poprzednio wspomniano, przez Ministerstwo Poczt i Telegrafów i jest wiążący dla Wojewody (zob. art. 4 pkt. 3 dekretu z 7. 4. 48 r.). Podstawą materialno-prawną do wywłaszczenia jest art. 1 ust. 2 powołanego w sentencji orzeczenia dekretu.

Zarzut strony, że nieruchomość wywłaszczana nie była w posiadaniu Dyr. Poczt i Telegr. w dniu wejścia w życie dekretu jest nieistotny ponieważ po myśli art. 1 ust. 2 dopuszczalne jest także wywłaszczenie nieruchomości przewidzianych w dniu wejścia w życie dekretu z dnia 7. 4. 48 r na budowę, rozbudowę i przebudowę przedsiębiorstw podstawowych gałęzi gospodarki narodowej, będących przesiębiorstwami państwowymi lub przejętych na własność Państwa Jak wynika z pisma Zarządu Miejskiego — Wydział Planowania i Rozbudowy Miasta z dnia 22. 9. 47 r. już wówczas parcela wywłaszczana została zaznaczona w planach Zarządu Miejskiego, jako konieczna na rozbudowę Urzędu Pocztowo-Celnego. Z tego też wynika, że wniosek Dyrekcji Poczt i Telegrafów o wywłaszczenie jest uzasadniony.

Wniosek Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" w Poznaniu jest również bezzasadny z uwagi na to, że

umowa dzierżawy zawarta pomiędzy Samopomocą Chłopską a Stanisławem Grodzkim, nie stanowi przeszkody w postępowaniu wywłaszczeniowym, a nawet zgodnie z art. 42 § 2 prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym z 1934 r. wywłaszczający nie wstępuje w umowy zawarte przez wywłaszczanego co do wywłaszczanej nieruchomości, chyba że wyrazi na to zgodę, co w danym wypadku nie zachodzi.

Jeśli chodzi o wniosek Banku Związku Spółek Zarobkowych, można będzie brać pod uwagę dopiero w dalszym stadium postępowania, a mianowicie w postępowaniu odszkodowawczym.

Wobec tego, że nie zgłoszono żadnych wniosków z art. 23 i 24 postępowania wywłaszczeniowego z 1934 r. należało orzec, jak na wstępie.

Wojewoda: w z. Marian Adamowicz, Wicewojewoda

460

OBWIESZCZENIE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO

z dnia 5. kwietnia 1949 r. Nr K. S. II-3/8/49, w sprawie oszczędnego użytkowania i kontroli kosztów utrzymania pojazdów mechanicznych, będących w użytkowaniu urzędów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych, jak również stanowiących własność samorządu terytorialnego, zrzeszeń spółdzielczych, korporacji publicznych i instytucji użyteczności publicznej, z wyjątkiem należących do władz i oddziałów wojskowych.

Należyte użytkowanie pojazdów mechanicznych oparte na prawidłowej konserwacji, racjonalnej i przewidującej gospodarce samochodowej może przyczynić się w dużym stopniu do znacznych oszczędności w tym dziale wydatków. Rzeczowe i troskliwe zastanowienie się nad celowością użycia pojazdu mechanicznego, jego należytym wykorzystaniem i ew. możliwością użycia innych, tańszych środków komunikacyjnych lub transportowych, winno stanowić o użyciu pojazdu mech. w ramach dotychczas wydanych zarządzeń o użytkowaniu pojazdów, ogłoszonych w Okólniku Prezesa Rady Ministrów Nr 19 w myśl uchwały Rady Ministrów z dnia 23. 2. 1948 r. i podanych do wiadomości w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim Nr 22/48 poz. 327 i 328.

Wnikliwa analiza kosztów utrzymania pojazdu przeprowadzana przez użytkowników, w znacznym stopniu przyczynić się może do zmniejszenia wydatków i obniżenia kosztów własnych przebiegu 1 km.

Na całkowity koszt przebiegu 1 km pojazdu mechanicznego składają się: a) koszty stałe, b) koszty zmienne.

Koszty stałe wynikają już z faktu posiadania pojazdu, bez względu na to, czy pojazd jest w użytkowaniu, czy też stoi w garażu. Do kosztów tych zalicza się: 1) amortyzację pojazdu (20% rocznie wartości pojazdu bez opon) 2) ew. ubezpieczenie 3) wynagrodzenie kierowcy 4) koszt garażu.

Na koszty zmienne składają się: 1) wartość zużycia opon, 2) koszt zużytych materiałów pędnych i smarów. 3) naprawy główne silnika i podwozia, naprawy średnie oraz koszt zabiegów codziennych i okresowych.

Jak widać z powyższego, użytkownik pojazdu ma przede wszystkim wpływ na wysokość kosztów zmiennych. Im użytkowanie pojazdu będzie właściwiej prowadzone, należycie i skrupulatnie kontrolowane, a praca pojazdu i opłacalność użytkowania analizowana i nie pozostawiana bez nadzoru, tym większy będzie skutek w zmniejszeniu całkowitych kosztów utrzymania pojazdu.

Pierwszym z czynników wpływających znacznie na podwyższenie kosztów zmiennych utrzymania pojazdu, jest zużycie opon. Czasokres użytkowania opon krajowych przewidziany jest na przebieg 30.000 km, zagranicznych — 60.000 km, a regenerowanych — 15.000 km. Przy wcześniejszym zużyciu opon, lub doprowadzeniu ich do stanu nienadającego się do regenerowania przez niedbałego kierowcę, brak nadzoru i niestosowanie się do Instrukcji Min. Kom. o użytkowaniu i przechowaniu ogumienia (Pozn. Dz. Woj. Nr 39/48, poz. 712 i Dz. Taryf i Zarz. Kom. Nr 18 z dnia 25. 6. 1948), koszt własny 1 kilometra przebiegu znacznie wzrośnie.

Starania o zmniejszenie zużycia ilości mat. pędnych przy jednakowym przebiegu kilometrów, stała kontrola zużycia, przestrzeganie norm Min. Kom. i nieprzekraczania ich, oraz stosowanie się do zaleceń podanych w Pozn. Dz. Woj. Nr 7/49, poz. 126, przyczyni się również w dużej mierze do zmniejszenia kosztów utrzymania i obniżenia kosztów własnych przebiegu 1 km.

Nie wylewanie zużytych olejów jako bezużytecznych odpadków a przekazywanie ich do stacji C. P. N. musi znaleźć szerokie zastosowanie. Nie ma to wpływu bezpośredniego na zmniejszenie kosztów utrzymania ponoszonych przez użytkownika, jednak ma ogromne znaczenie w gospodarce motoryzacyjnej w skali ogólno-państwowej. O konieczności i obowiązku zbiarania zużytych olejów zawiadamiano użytkowników w Pozn. Dz. Woj. Nr 39/48, poz. 709.

Przy stałych i okresowych, prawidłowo i skrupulatnie przeprowadzonych zabiegach konserwacyjnych i międzynaprawczych, troskliwym użytkowaniu pojazdu i racjonalnym jego wykorzystaniu, można uzyskać zwiększenie przebiegu pojazdu między naprawami głównymi lub przed pierwszą naprawą główną, — silnika i podwozia. Rzeczywiste koszty własne przebiegu 1 km mogą w ten sposób zostać obniżone, podczas gdy przedwczesne zużycie lub uszkodzenie i konieczność napraw, powodują znaczny ich wzrost.

Dla orientacji podaje się, że dla samochodów ciężarowych pochodzenia demobilowego, przyjąć należy do pierwszej naprawy głównej silnika — przebieg 60.000 km, podwozia — 90.000 km, a okresy między dwoma naprawami głównymi 30.000 i 50.000 km.

Dla nowych samochodów osobowych, na 5-letni okres amortyzacji przebieg wynosić powinien 150.000 km. W tym czasie samochód może otrzymać 2 naprawy główne. Dążyć należy do osiągnięcia wyższych przebiegów międzynaprawczych i amortyzacyjnych.

Stałe czuwanie i szczegółowe analizowanie wydatków związanych z utrzymaniem pojazdu mechanicznego winno stać się specjalną troską wszystkich posiadających je w swym użytkowaniu, jako odpowiedzialnych za racjonalne i prawidłowe użytkowanie pojazdu i gospodarkę samochodową.

Zwraca się równocześnie uwagę na dotychczas wydane w tym kierunku zarządzenia i obwieszczenia dotyczące gospodarki samochodowej:

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Komunikacji

NN 6/48 poz. 75, 12/48 poz. 213.

Dziennik Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych.

NN 2/48 poz. 15, 10/48, 18/48, poz. 114, 24/48 poz. 178, 27/48 poz. 4, 29/48 poz. 208, poz. 209, 31/48 poz. 217, 1/49 poz. 8.

Poznański Dziennik Wojewódzki.

NN 21/48 poz. 321, 22/48 poz. 327, 328, 329, 25/48 poz. 380, 34/48 poz. 584, 35/48 poz. 602, 603, 604, 613, 39/48 poz. 710, 711, 712, 41/48 poz. 755, 45/48 poz. 857. 46/48 poz. 875, 1/49 poz. 7, 4/49 poz. 70, 7/49 poz. 126, 8/49 poz. 151, 12/49 poz. 264, 265.

Za Wojewodę: Inż. M. Mackiewicz, Nacz. Wydziału.

461

OGŁOSZENIE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO

z dnia 16 maja 1949 r., w sprawie zamknięcia drogi państwowej Nr 15 na odcinku od km 127 do km 133 w powiecie kępińskim.

Zgodnie z § 33 rozporządzenia ministerialnego z dnia 26. 4. 1924 r. regulującego używanie i ochronę dróg (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 611) podaje się do wiadomości, że:

1. W związku z wykonywaniem przebudowy na drodze państwowej Nr 15 Wieruszów—Kępno w powiecie kępińskim zostanie zamknięty aż do odwołania dla wszelkiego ruchu publicznego odcinek tej drogi od km 127 do km 133 (Swiba—Kępno)

2. Zamknięcie przewiduje się na okres od dnia 20. 5. 1949 r do dnia 1. 10. 1949 r.

3. Droga objazdowa prowadzi od drogi Wieruszów—Kępno w km 127 do Kępna przez Swibę—Ostrowiec—Krążkowy.

Za Wojewodę: Inż. M. Mackiewicz, Nacz. Wydziału.

462

OGŁOSZENIE WYDZIAŁU WOJEW. POZNAŃSKIEGO

z dnia 12 maja 1949 r. w sprawie wprowadzenia z dniem 1-go stycznia 1949 r. przymusu ubezpieczenia plonów od gradobicia na całym obszarze województwa poznańskiego.

1. Wydział Wojewódzki Poznański podaje niniejszym do publicznej wiadomości, że Wojewódzka Rada Narodowa w Poznaniu na podstawie art. 3 pkt. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27. 5. 1927 r. o przymusie ubezpieczenia od ognia w Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 3, poz. 23) łącznie z art. 24 dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych (Dz. U. R. P. 1947 r. Nr 19, poz. 72) oraz na zasadzie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31. 1. 1929 (Dz. U. R. P. 1929 r. Nr 13, poz. 112) uchwałą z dnia 29 grudnia 1948 r. wprowadziła z dniem 1 stycznia 1949 r. na całym obszarze województwa poznańskiego przymus ubezpieczenia plonów od gradobicia.

2. W wykonaniu uchwały Wojewódzkiej Rady Narodowej Wydział Wojewódzki Poznański w Poznaniu zawarł z Powszechnym Zakładem Ubezpieczeń Wzajemnych umowę z dnia 7/21 kwietnia 1949 r. w następującym brzmieniu:

Umowa.

Pomiędzy Powszechnym Zakładem Ubezpieczeń Wzajemnych (dalej w skróceniu P. Z. U. W.) z jednej strony a Wydziałem Wojewódzkim w Poznaniu z drugiej strony została zawarta następująca umowa:

§ 1. Na podstawie uchwały Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu z dnia 29 grudnia 1948 r., wprowadzającej z dniem

1 stycznia 1949 r. na całym terenie województwa poznańskiego przymus ubezpieczenia plonów od gradobicia oraz na zasadzie art. 3 p. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27. 5. 1927 r. o przymusie ubezpieczenia od ognia i o Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych (Dz. U. R. P. z 1933 Nr 3, poz. 23) w łączności z art. 24 dekretu z dnia 5 stycznia 1947 r. o P. Z. U. W. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 72 z r. 1947) oraz na zasadzie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31. 1. 1929 r. (Dz. Ust. R. P. Nr 13, poz. 112 z 1929 r.), Wydział Wojewódzki w Poznaniu ubezpiecza od gradobicia w Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych, a Zakład ten do ubezpieczenia przyjmuje plony, wymienione w § 2 niniejszej umowy.

Za okres ubezpieczeniowy uważa się rok kalendarzowy. Odpowiedzialność P. Z. U. W. określona jest przez warunki w niniejszej umowie zawarte.

§ 2. Przymusem ubezpieczenia od gradobicia objęte są ziarno i słoma zbóż kłosowych, tj. żyta, pszenicy, owsa, jęczmienia i ich mieszanek tak w uprawach zimowych jak i latowych, w gospodarstwach rolnych tak własnych jak i dzierżawionych lub użytkowanych na obszarze ogólnym od 0,5 ha wzwyż za wyjątkiem plonów, będących własnością Skarbu Państwa oraz Instytucyj i Przedsiębiorstw Państwowych. Plony w gospodarstwach o obszarze poniżej 0,5 ha, będą przyjmowane do ubezpieczenia na warunkach niniejszej umowy na pisemne zgłoszenie właściciela wzgl. użytkownika.

Inne ziemiopłody uprawy polowej, mogą być ubezpieczone dodatkowo tylko na pisemne żądanie ich właściciela, zgłoszone przed dniem 1 maja każdego roku wg stawek taryfowych, podanych. w § 13.

Warzywa, chmiel, tytoń, drzewa owocowe, łoza koszykarska i latorośl winna mogą być ubezpieczone jedynie w dziale umownym PZUW.

§ 3. 1. Ubezpieczenie plonów od gradobicia obejmuje szkody, wyrządzone w ziarnie i słomie ubezpieczonych ziemiopłodów wskutek gradobicia, przy czym ubezpieczeniem objęta jest ilość ziarna i słomy, a jakość ziarna tylko w zakresie rolniczej wartości użytkowej. Jakość ziemiopłodów w zakresie ich wartości handlowej może być ubezpieczona tylko na pisemne żądanie właściciela, zgłoszone przed dniem 1 maja każdego roku miejscowemu Inspektorowi Powiatowemu.

Przez określenie „rolnicza wartość użytkowa" rozumie się wartość ziarna przemiałowego. Określenie „wartość handlowa" odnosi się do zbóż selekcyjnych.

2. Ubezpieczeniem nie są objęte:

a) szkody nie przewyższające 10% wartości ubezpieczonych ziemiopłodów danego łanu. Procent szkody ustala się osobno dla ziarna i osobno dla słomy. Przy szkodach ponad 10% przyjmuje się do obliczenia odszkodowania całą szkodę (franszysa integralna);

b) szkody wyrządzone w oziminach w roku ich zasiewu.

§ 4. 1) Odpowiedzialność P. Z. U. W. za szkody, spowodowane przez grad, kończy się z chwilą złożenia ziemiopłodów objętych ubezpieczeniem w sterty, stogi lub w budynkach.

2) P. Z. U. W. nie odpowiada za szkody w podlegających ubezpieczeniu plonach tych gospodarstw, które we właściwym czasie zarejestrowane lub do zarejestrowania w trybie przepisanym zgłoszone nie zostały.

Odpowiedzialność P. Z. U. W. za szkody w plonach gospodarstw niezarejestrowanych, rozpoczyna się od godziny 12-tej w południe następnego dnia po zgłoszeniu gospodarstwa przez właściciela lub użytkownika wzgl. po zarejestrowaniu na gruncie przez organ P. Z. U. W.

3. Za miejsce ubezpieczenia uważa się teren całego gospodarstwa rolnego.

§ 5. Rejestrację gospodarstw rolnych, których plony podlegają przymusowi ubezpieczenia od gradobicia, przeprowadza P. Z. U. W. za pośrednictwem Zarządów Gminnych. P. Z. U. W. jest uprawniony do sprawdzenia dokonanej przez zarządy gminne rejestracji.

§ 6. 1. Sumy ubezpieczenia plonów podlegających ubezpieczeniu ustala się dla poszczególnych gospodarstw na podstawie norm szacunkowych P. Z. U. W. Wartość słomy zbóż przyjmuje się w wysokości 20% (dwudziestu procent) wartości ziarna.

2. Suma ubezpieczenia plonów każdego gospodarstwa obejmuje w jednej ogólnej kwocie wartość wszystkich ziemiopłodów, podlegających przymusowi ubezpieczenia ziemiopłodów od gradobicia, bez podziału tej sumy na poszczególne rodzaje zbóż lub pola.

§ 7. W ciągu miesiąca po dokonaniu rejestracji lub otrzymaniu odnośnego zgłoszenia, P. Z. U. W. przesyła ubezpieczonemu bezpośrednio lub za pośrednictwem zarządu gminnego dowód ubezpieczeniowy, w którym będzie podany obszar ogólny i użytkowy, suma ubezpieczenia plonów od gradobicia i wysokość składki rocznej.

§ 8. 1. Właścicielom lub użytkownikom gospodarstw objętych ubezpieczeniem, przysługuje prawo żądania podwyższenia lub obniżenia sumy ubezpieczenia do rzeczywistej wartości w przypadku, gdy suma ta jest niższa lub wyższa od rzeczywistej wartości plonów, podlegających przymusowi ubezpieczenia od gradobicia, obliczonej według notowań właściwej terenowo giełdy zbożowo-towarowej.

Zgłaszający żądanie zmiany sumy ubezpieczenia obowiązany jest podać w zgłoszeniu sumę, na jaką jego zdaniem plony winny być ubezpieczone wraz z rzeczowym uzasadnieniem swego żądania.

2. Żądanie takie winno być zgłoszone w przeciągu 30 dni od daty otrzymania dowodu ubezpieczenia, jednakże nie można zgłaszać takiego żądania po wypadku szkody.

§ 9. 1. Właściciel lub użytkownik gospodarstwa rolnego obowiązany jest podać organom zarządu gminnego do rejestracji ogólny i użytkowy obszar posiadanego gruntu oraz udzielić wszystkich informacji potrzebnych do ustalenia sumy ubezpieczenia.

2. W wypadku pominięcia gospodarstwa przy rejestracji, właściciel lub użytkownik obowiązany jest zgłosić swe gospodarstwo w zarządzie gminnym lub w Inspektoracie Powiatowym P. Z. U. W. do ubezpieczenia plonów od gradobicia.

3. Tamże obowiązany jest on zgłosić w terminie miesięcznym wszelkie zmiany własności, podział oraz powstanie nowego gospodarstwa.

4. Ubezpieczony o każdym wypadku gradobicia, z powodu którego zamierza żądać odszkodowania, obowiązany jest zawiadomić Inspektora Powiatowego P. Z. U. W. bezpośrednio lub za pośrednictwem zarządu gminnego, najpóźniej jednak w ciągu 4 dni po gradobiciu. Zgłoszenie szkody może być dokonane zbiorowo.

W zawiadomieniu o szkodzie należy podać: nazwisko poszkodowanego, dzień i godzinę gradobicia, przybliżoną wysokość szkody w procentach, a przy szkodach późnych przypuszczalny czas rozpoczęcia zbioru.

Gdyby z powodu znacznej szkody ubezpieczony zamierzał zebrać plony przed jego dojrzeniem lub zaorać uszkodzone pole, powinien — zawiadomić o szkodzie — wyraźnie to zaznaczyć i wnieść o zezwolenie na to.

5. Do czasu przeprowadzenia oględzin lub oszacowania szkody, wolno ubezpieczonemu bez zgody Zakładu dokonywać przy uszkodzonych ziemiopłodach tylko takich zmian, które według zasad racjonalnej gospodarki nie znoszą zwłoki. Ubezpieczony jednak może i musi wykonać własnym kosztem wszelkie prace potrzebne do pielęgnowania i dalszego rozwoju uszkodzonych przez grad ziemiopłodów.

Sprzęt uszkodzony przez grad ziemiopłodów przed dokonaniem oszacowania jest dopuszczalny tylko wtedy, jeśli opóźnienie zbiorów mogłoby spowodować powiększenie szkody. W takim wypadku ubezpieczony obowiązany jest w czasie zbioru pozostawić w rogach i w środku każdego uszkodzonego łanu próbne poletka ziemiopłodów na pniu o powierzchni przynajmniej po 100 m². Na uszkodzonych łanach o powierzchni poniżej 1 ha, wielkość pozostawionych poletek może być zmniejszona do 25 m², a ilość ich zmniejszona do dwóch. Poletka te należy wybrać ze środkowych części uszkodzonego łanu w ten sposób, aby dawały jasne pojęcie o rozmiarze szkody gradowej.

6. Ubezpieczony winien zezwolić P. Z. U. W. na wszelkie dochodzenia potrzebne do ustalenia wysokości szkody gradowej oraz udzielić wszelkich w tym celu potrzebnych wyjaśnień ustnie lub na piśmie.

7. Właściciele plonów podlegających przymusowi ubezpieczenia od gradobicia obowiązani są opłacać składki za ubezpieczenie obliczone przez P. Z. U. W. w wysokości podanej w § 13 niniejszej umowy.

§ 10. Niedopełnienie przez właściciela ubezpieczonych plonów, któregokolwiek z obowiązków, wymienionych w § 9 pkt. 4, 5 i 6, pociąga za sobą utratę praw do odszkodowania.

§ 11. 1. Oszacowania szkód gradowych dokonuje likwidator P. Z. U. W. w obecności przedstawiciela powiatowego lub gminnego samorządu terytorialnego oraz właściciela ubezpieczonych plonów.

Nieobecność przedstawiciela samorządu lub właściciela nie wstrzymuje likwidacji.

2. Termin ostatecznego oszacowania wysokości szkody wyznacza P. Z. U. W. przed sprzętem uszkodzonych ziemiopłodów. Wstępne oględziny szkody gradowej przeprowadza P. Z. U. W. nie później niż 14 dni od daty jej zgłoszenia. Oględziny te nie przesądzają ostatecznego oszacowania szkody, które dokona P. Z. U. W. przed sprzętem ziemiopłodów.

3. Za podstawę do obliczania wysokości odszkodowania przyjmuje się:

a) procent szkody spowodowanej przez grad, ustalony przez likwidatora osobno dla ziarna i osobno dla słomy,

b) obszar uszkodzony,

c) sumę ubezpieczenia ziemiopłodów,

d) spodziewana według stanu zasiewów przed gradobiciem wysokość plonu danego ziemiopłodu z jednego hektara,

e) obszar użytkowy zarejestrowany i obszar użytkowy rzeczywisty gospodarstwa,

f) cenę 1 q ziarna zbóż ustaloną w danym roku przez władze państwowe dla zakupu od rolnika-producenta wzgl. cenę 1 q innych ziemiopłodów wg ostatniego notowania właściwej terenowo giełdy zbożowo-towarowej.

4. O ile przy likwidacji stwierdzono, że do wykazów rejestracyjnych wpisano mniejszy lub większy od faktycznego obszar ziemiopłodów, podlegających ubezpieczeniu w danym gospodarstwie, wówczas za podstawę do obliczenia wysokości odszkodowania bierze się sumę ubezpieczenia podaną w rejestrze poborowym składki.

5. Jeżeli zarejestrowany obszar użytkowy gospodarstwa jest mniejszy od obszaru użytkowego rzeczywistego tegoż gospodarstwa, suma odszkodowania zmniejsza się w stosunku różnicy wymienionych obszarów.

6. W wypadku parokrotnego uszkodzenia ziemiopłodów przez grad w tym samym roku, ustala się po każdym gradobiciu łączną szkodę bez względu na przeprowadzone oszacowanie poprzednich szkód.

7. Jeżeli szkoda wyrządzona przez grad przekracza przypuszczalnie 75% oczekiwanego plonu, P. Z. U. W. może przyznać na wyrażone w myśl § 9, ust. 4, żądanie właściciela ubezpieczonych plonów prawo przyorania uszkodzonych ziemiopłodów w celu zastosowania uprawy zamiennej. W wypadku przyznania prawa do zaorania pola, P. Z. U. W. potrąca z odszkodowania koszty sprzętu, omłotu i odstawy plonów w wysokości 25% obliczonego odszkodowania.

8. Jeśli co do wysokości szkody nie dojdzie do porozumienia między właścicielem ubezpieczonych plonów a P. Z. U. W., to za zgodą pisemną obu stron o wysokości szkody decyduje wyznaczony przez Przewodniczącego Powiatowej Rady Narodowej rzeczoznawca-agronom. Rzeczoznawca ma obowiązek obejrzeć uszkodzone przez grad pole, zapoznać się z oceną i uzasadnieniem co do wysokości szkody każdej ze stron i ustalić

a) procent szkody osobno dla ziarna, osobno dla słomy,

b) obszar pól uszkodzonych ziemiopłodów

Koszty rzeczoznawcy ponoszą obydwie strony po połowie.

9. W razie braku zgody obydwu stron co do poddania oceny wysokości szkody decyzji rzeczoznawcy lub gdy rzeczoznawca nie przystąpi w określonym terminie do oszacowania szkody, sprawa wysokości odszkodowania może być oddana na drogę sądową.

§ 12. 1. Odszkodowanie za szkodę spowodowaną przez grad płatne będzie po zbiorach nie później jednak jak do dnia 31 października danego roku. Jeśli jednak dochodzenia w celu ustalenia wysokości odszkodowania nie zostały ukończone, to odszkodowanie płatne będzie w dwa tygodnie po ukończeniu dochodzeń lub zapadnięciu ostatecznego wyroku sądowego i w tym wypadku bezsporna część odszkodowania wypłacona zostanie do dnia 31 października.

2. W przypadku stosowania uprawy zamiennej i zaorania w tym celu uszkodzonych przez grad ziemiopłodów, zostanie wypłacona w ciągu 2 tygodni od daty oszacowania szkody na poczet odszkodowania zaliczka w wysokości potrzebnej na pokrycie kosztów związanych z wykonaniem uprawy zamiennej.

§ 13. Opłata za ubezpieczenie od tysiąca złotych sumy ubezpieczenia wynosić będzie:

dla powiatów: Oborniki, Sulęcin, Krotoszyn, Nowy Tomyśl, Babimost, Międzyrzecz, Świebodzin, Krosno n O., Leszno, Szamotuły, Wschowa, Zielona Góra, Koło — za gospodarstwa o obszarze do 5 ha — 5%, za gospodarstwa o obszarze od 5 ha do 20 ha — 7%, za gospodarstwa o obszarze ponad 20 ha — 9%.

Dla powiatów: Mogilno, Wągrowiec, Jarocin, Kępno, Żnin, Konin, Kościan, Ostrów Wlkp., Poznań, Rawicz, Gniezno, Międzychód, Rzepin, Skwierzyna, Strzelce, Czarnków, Gorzów, Śrem, Piła, Wolsztyn, Gostyń, Kalisz, Turek, Chodzież, Gubin, Środa, Września — za gospodarstwa o obszarze do 5 ha — 6%; za gospodarstwa o obszarze od 5 ha do 20 ha — 9%; za gospodarstwa o obszarze ponad 20 ha — 11%.

Opłata za dodatkowe ubezpieczenia ziemiopłodów nieobjętych przymusem ubezpieczenia, a zgłoszonych przez właścicieli gospodarstw w myśl § 2 niniejszej umowy wynosić będzie:

1. Gryka i proso — opłata jak za ubezpieczenie zasadnicze,

2. pasza zielona: koniczyna, trawy, mieszanki, koński ząb, kukurydza na zielono itp. — opłata jak za ubezpieczenie zasadnicze,

3. nawozy zielone: łubiny, seradele itp — opłata jak za ubezpieczenie zasadnicze.

4. ziemniaki na zbiór dojrzałych kłębów oraz buraki cukrowe i pastewne, marchew pastewna, brukiew i cykoria na zbiór korzeni — opłata jak za ubezpieczenie zasadnicze.

5. uprawiane na zbiór ziarno: wyka, peluszka, seradela, soczewica, kukurydza, mieszanki kłosowych ze strączkami, fasola, groch, bób, bobik, rzepak, rzepik, gorczyca, lnica i lnianka — jak za ubezpieczenie zasadnicze + 50%,

6. nasiona lnu, konopi, buraków, marchwi, cykorii — jak za ubezpieczenie zasadnicze + 50%,

7. uprawiane na zbiór ziarna: czumiza, proso afrykańskie, kanar i mak — jak za ubezpieczenie zasadnicze + 100%,

8. konopie i len na włókno — jak za ubezpieczenie zasadnicze + 100%,

9. nasiona koniczyny, przelotu, traw i innych roślin pastewnych niewymienionych w pp. od 1 do 8 — jak za ubezpieczenie zasadnicze + 100%,

W zależności od wyników osiąganych w ciągu następnych lat trwania ubezpieczenia, opłaty powyższe będą poddawane przez P. Z. U. W. w porozumieniu z Wojewódzką Radą Narodową — rewizji na podstawie szczegółowej statystyki ubezpieczeniowej, prowadzonej przez P. Z. U. W.

§ 14. 1. Składka za ubezpieczenie ma charakter opłat publicznych. Termin, sposób poboru składek i ich przekazywanie organom P. Z. U. W. nastąpi podobnie jak przy przymusowym ubezpieczeniu budynków.

2. Wydział Wojewódzki nie ponosi odpowiedzialności za nieopłacone składki gradowe, które nie mogły być ściągnięte w drodze egzekucji administracyjnej czy sądowej, z powodu bezowocnej egzekucji.

3. Z umowy niniejszej nie wynikają żadne obowiązki i obciążenia dla Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Samorządowego.

§ 15. Zarządy gminne obowiązane są natychmiast zawiadomić Inspektora Powiatowego P. Z. U. W. o zgłoszeniu do rejestracji nowopowstałych gospodarstw jak również wszelkich zgłoszonych przez właścicieli zmian, wpływających na zmianę wartości ubezpieczonych plonów.

§ 16. Za prace, związane z wykonaniem przymusowego ubezpieczenia plonów od gradobicia, otrzymywać będą zarządy gminne od P. Z. U. W. wynagrodzenie w wysokości, przewidzianej dla zarządów gminnych za prace związane z wykonaniem przymusowego ubezpieczenia od ognia budynków.

§ 17. 1. Wszelkie sprawy sądowe o odszkodowanie wytaczane przez właścicieli ubezpieczonych plonów przeciwko P. Z. U. W., podlegają sądowi właściwemu dla siedziby Oddziału Wojewódzkiego w Poznaniu.

2. P. Z. U. W. wolny będzie od obowiązku wypłaty odszkodowania względnie spornej części odszkodowania, jeżeli odmówił tej wypłaty, a właściciel ziemiopłodów ubezpieczonych nie dochodzi swych roszczeń na drodze sądowej w ciągu 1 roku od daty otrzymania zawiadomienia od P. Z. U. W. o nieuzasadnieniu roszczeń. W zawiadomieniu P. Z. U. W. zwróci uwagę na termin wniesienia skargi sądowej i na skutki prawne połączone z zaniedbaniem tego terminu.

§ 18. Umowę niniejszą zawiera się na okres 5 lat. Po upływie tego czasu może być ona wypowiedziana przez każdą z umawiających się stron, nie później niż na 3 miesiące przed upływem każdego roku kalendarzowego.

§ 19. Umowa niniejsza obowiązuje od dnia 1 stycznia 1949 r., i winna być natychmiast ogłoszona w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

§ 20. Wszelkie opłaty i koszty związane z zawarciem i wykonaniem niniejszej umowy, m. in. również koszty ogłoszenia umowy w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim, ponosi Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych.

§ 21. Niniejsza umowa sporządzona została w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach z których przeznaczony jest dla Wydziału Wojewódzkiego Poznańskiego, a drugi dla Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych.

Poznań, dnia 7 kwietnia 1949 r.

Wydział Wojewódzki Poznański:

Członkowie Wydziału Wojewódzkiego Poznańskiego: Sobolewski Alfons, Andrzejewski Roman.

Przewodn. Wydz. Wojew. Poznańskiego: Adamowicz Marian, Wicewojewoda Poznański.

Dyrektor Dyrekcji Przymusowych Ubezpieczeń: Zawirski.
Naczelny Dyrektor Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych: Antosiak.

Warszawa, dnia 21 kwietnia 1949 r

*

3. Zarządy związków samorządowych na podstawie przepisów podanych na wstępie nin. ogłoszenia obowiązane są do współdziałania z organami Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w zakresie określonym w powyższej umowie i odnośnych przepisach.

4. Ogłoszenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 stycznia 1949 r.

Poznań, dnia 12 maja 1949 r

Przewodniczący Wydz. Wojewódz.: M. Adamowicz, Wicewoj.

463
PISMO OKÓLNE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO
z dnia 20 maja 1949 r. Nr SF I 2/38/49 dotyczącze podatkn gruntowego — egzekucja.

Do wszystkich Obywateli Starostów Powiatowych, Prezydentów miast, Burmistrzów i Wójtów łącznie z Ziemią Lubuską.

Stwierdzam, że dotychczasowe nikłe wpływy podatku gruntowego w poszczególnych powiatach w roku bież wskazują na niedostateczne zainteresowanie się Ob. Starostów jak i Prezydentów miast powyższą akcją jak również świadczą o bezplanowej pracy Pow. Pełnomocników Rządowych do spraw pod. gruntowego, a także o niedostatecznej współpracy w tym kierunku komitetów społecznych i gminnych delegatów społecznych.

Tymczasem plan realizacji I-szej raty podatku gruntowego i oszczędnościowego województwa poznańskiego łącznie z Ziemią Lubuską musi być ukończony do dnia 5 czerwca 1949 r.

W związku z powyższym, należy natychmiast przystąpić do ściągania należności w drodze egzekucji administracyjnej, zgodnie z dekretem z dnia 28. I. 47 r. (Dz. U. R. P Nr 21) kierując się przy tym wytycznymi zawartymi w okólniku Głównego Pełn. Rz. Nr 5/48 z dnia 1. 7. 48 r., L. dz. P. G. 25/88, oraz w okólniku moim nr 23 z 13. 11. 48 r. (Pozn Dz. Woj. Nr. 41/754 (rozdz. I pkt. 1).

Dla przeprowadzenia planowo akcji egzekucyjnej należy spowodować aby, o czym zresztą mowa w moim piśmie okólnym z 13. 5. 1949 r. w pkt. 10-tym (Pozn. Dz. Woj. Nr 19 (441):

a) wszystkie wnioski złożone w zarządach gminnych przez podatników wzgl. skierowane do wydziału powiatowego, zostały bezzwłocznie załatwione, a podatnicy o decyzjach powiadomieni.

b) zarządy gminne sporządziły wykazy osób zalegających.

Ponieważ pozostałe zaległości muszą być bezwzględnie w terminie zrealizowane, zwłaszcza zaległości ciążące na podatnikach i uczestnikach FOR-u zamożnych i dobrze zagospodarowanych — podatnicy gr. II-giej i uczestnicy FOR-u ponad 150 Q — do nich zatem należy w I-szym rzędzie stosować daleko idący rygor i wykorzystać wszystkie środki oraz możliwości, aby do dnia 5. 6 1949 r. na terenie całego Województwa łącznie z Ziemią Lubuską nie pozostał ani jeden zalegający w grupie gospodarstw zamożnych i dobrze zagospodarowanych.

Proszę Ob. Ob. Starostów i Prezydentów miast o osobiste zainteresowanie się zlikwidowaniem zaległości.

Przy tej sposobności powołuję się na rozporz. MAP z 7. 4. 1949 r. w spr. zmiany rozporządzenia z dnia 21. 7. 1948 r. o zakresie danin komun. art. 148 ust. 1 i 164 ust. 1 dekretu z dnia 16. 5 1946 r. o postęp. podatk. (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 206 z 1949 r.).

Wojewoda: w z. Marian Adamowicz, Wicewojewoda.

464
PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO
z dnia 14 maja 1949 r., Nr K. R. I. 6/42/49, w sprawie druków do ksiąg rejestracyjnych rowerów i kart rowerowych.

Do wszystkich
Ob. Ob. Starostów Powiatowych, Prezydentów Miast Wydzielonych, Burmistrzów i Wójtów Wojew. Poznańskiego łącznie z Ziemią Lubuską.

Urząd Wojewódzki podaje do wiadomości poniższy odpis pisma okólnego Ministerstwa Komunikacji i jednocześnie zarządza co następuje:

1. Co do zbiorowego zamówienia ksiąg rejestracyjnych rowerów.

Urząd Wojewódzki w wykonaniu pisma okólnego Ministerstwa Komunikacji, zamierza zaopatrzyć jednostki adm. przeprowadzające rejestrację rowerów — w druki do ksiąg rejestracynych, drogą zbiorowego zamówienia w Drukarni Państwowej. W związku z tym zarządy gmin wiejskich i miejskich winny bezzwłocznie przesłać swe zapotrzebowania na druki starostwom powiatowym, które sporządzą zapotrzebowania sumaryczne dla całego powiatu i prześlą je w nieprzekraczalnym terminie do dnia 20. 6. br. Urzędowi Wojewódzkiemu — Wydziałowi Komunikacyjnemu. Zarządy Miejskie miast wydzielonych, winny przesłać swe zapotrzebowania w tym samym terminie — bezpośrednio Urzędowi Wojewódzkiemu. Gminy, które zamówiły już druki dla sporządzenia ksiąg rejestracyjnych we własnym zakresie lub też posiadają wystarczający zapas druków na okres rejestracyjny 1949/50 r., zapotrzebowań nie sporządzają. Wówczas obowiązuje jednak nadesłanie meldunku negatywnego.

Zapotrzebowanie winno opiewać nie na ilość druków lecz na przewidywaną ilość zapisów w księdze rejestracyjnej na 1949/50 r. Urząd Wojewódzki mając ilość przewidywanych zapisów, ustali u siebie wysokość zapotrzebowania na druki dla powiatu lub miasta wydzielonego. Normalnie zatem ilość przewidywanych zapisów, gdy nie zachodzi przypadek już uprzedniego zamówienia druków we własnym zakresie oraz przypadek posiadania wystarczającego zapasu starych druków, równać się będzie ilości zapotrzebowanych tabliczek rowerowych na okres rejestracyjny 1949/50 r. Dodaje się przy tym, że gminy otrzymają nie gotowe księgi rejestracyjne lecz tylko druki (wkładki) do tych ksiąg. Ewtl. oprawa druków winna nastąpić na miejscu.

Druki roześle drukarnia na podstawie rozdzielnika Urzędu Wojewódzkiego nie poszczególnym gminom bezpośrednio lecz starostwom powiatowym, na które też wystawiony będzie rachunek. Rachunek będzie płatny zaraz. W związku z tym starostwa powiatowe winny z chwilą otrzymania rachunku — zebrać bezzwłocznie należne sumy od gmin i opłacić rachunek bez większej zwłoki.

2. Co do kart rowerowych.

Wobec rozpatrywania przez Ministerstwo Komunikacji sprawy ewtl. zaniechania używania kart rowerowych, wstrzymuje się moc obowiązującą postanowienia ustępu ostatniego punktu 13-go pisma okólnego Urzędu Wojew. z dnia 16. 2. 1949 r. (Pozn. Dz. Wojew. Nr 7/49, poz. 128). Wyjaśnienie, czy należy karty rowerowe wydawać lub nie, podane będzie do wiadomości z chwilą wydania decyzji w tym przedmiocie przez Ministerstwo Komunikacji.

Ponieważ w przypadku wprowadzenia obowiązku wydawania kart rowerowych wyłoniła by się z kolei potrzeba zaopatrzenia gmin również i w te druki, przeto w zapotrzebowaniach jak w punkcie 1. — należy podać w oddzielnej rubryce również ilość potrzebnych druków kart rowerowych. Tym samym uniknie się zwłoki, jaką w przyszłości mogło by spowodować zebranie z gmin danych co do wysokości zapotrzebowania na te druki.

Biorąc pod uwagę z jednej strony, że niektóre gminy posiadają jeszcze zapas starych druków kart rowerowych i chciałyby je wykorzystać do rejestracji na 1949/50 r., a z drugiej strony nie wykluczona jest możliwość, że Ministerstwo Komunikacji wydając decyzję o obowiązku wydawania kart rowerowych — ustali jednocześnie jednolity dla całego kraju wzór karty rowerowej, należy w uwadze zapotrzebowania podać również ilość posiadanych druków dotychczasowego wzoru. Dane te Urząd Wojewódzki wykorzysta w zależności od zarządzenia Ministerstwa Komunikacji w sprawie kart rowerowych.

3. Opóźnienie dostawy tabliczek rowerowych.

Urząd Wojewódzki podaje do wiadomości, że z powodu niedotrzymania przez dostawcę terminu dostawy, zaopatrzenie gmin w tabliczki rowerowe nastąpi z opóźnieniem. W związku z tym, Ministerstwo Komunikacji rozważa już przesunięcie terminu ważności starych tabliczek. Data, do której przedłużony będzie termin ważności dotychczasowych tabliczek, obwieszczona będzie z chwilą ustalenia jej przez Ministerstwo Komunikacji.

Za Wojewodę: Inż. K. Mackiewicz, Naczelnik Wydz. Kom

*

Odpis.

MINISTERSTWO KOMUNIKACJI
Departament Samochodowy
Nr Sm0-IV-66/2/49
Księgi rejestracyjne rowerowe.

Warszawa, dnia 30 kwietnia 1949 r.

Ministerstwo Komunikacji zawiadamia, że koszt zaopatrzenia zarządów gmin w księgi rejestracyjne rowerów (Dz. U. R. P. Nr 58/97, poz. 458 § 1, poz. (3), nie może obciążać budżetu Ministerstwa Komunikacji.

Zgodnie z § 3 wspomnianego rozporządzenia w brzmieniu ustalonym rozporządzeniami Ministrów: Komunikacji, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Bezpieczeństwa Publicznego z dnia 30 kwietnia 1948 r. — w sprawie zmiany rozporządzenia Ministrów: Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 15 lipca 1937 r. o ruchu rowerów na drogach publicznych (Dz. U. R. P. z dnia 7 lipca 1948 r. Nr 32/48, poz. 216) oraz zarządzeniem Ministrów Komunikacji, Administracji Pu-

blicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 19 października 1948 r. wydanym w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie wysokości opłat za tabliczki rowerowe (Dz. Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych Nr 38/48, poz. 266 — zarządy gmin otrzymują z opłat za rejestrację: w pierwszym roku okresu rejestracyjnego — 48,— zł i w drugim roku okresu rejestracyjnego 36,— złotych.

Kwoty te przewidziane są na pokrycie kosztów związanych z prowadzeniem rejestracji rowerów, a m. in. kosztów zakupu księgi rejestracyjnej.

Celem obniżenia kosztów nabycia ksiąg rejestracyjnych Ministerstwo Komunikacji uważa za wskazane zbiorowe ich wykonanie przez samorząd.

Sprawa ewentualnego zaniechania używania „kart rowerowych" zostanie uregulowana oddzielnym zarządzeniem po uzgodnieniu jej z Ministerstwem Administracji Publicznej i Ministerstwem Bezpieczeństwa Publicznego.

Dyrektor Departamentu: R. Rakowski.

465

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO z dnia 7 maja 1949 r., Nr Wet. IV/1-e-52/49, dot. Gospodarki Finansowej.

Do Ob. Ob. Starostów Powiatowych i Prezydentów Miast Wydzielonych.

Zgodnie z zarządzeniem Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 22. 4. 1949 r. Nr W. L. V-3/1 w sprawie udzielania kredytu za świadczone usługi lekarsko-weterynaryjne przez państwowe zakłady lecznicze dla zwierząt — Urząd Wojewódzki wyjaśnia co następuje:

1. Zasadniczo państwowe zakłady lecznicze dla zwierząt nie udzielają kredytu za świadczone usługi lekarsko-weterynaryjne, z wyjątkiem instytucji publiczno prawnych, które pokrywają koszta drogą przelewu. W tym wypadku do wystawionego rachunku powinna być dołączona kopia asygnaty przelewowej.

2. Księgowanie rachunków nie pokrytych należy przeprowadzać w specjalnej książce dłużników i wierzycieli lub w księdze kasowej z memoriałem.

3. W razie niezapłacenia zakładom należnej sumy, służy prawo dochodzenia swych wierzytelności na drodze sądowej (o wytoczenie powództwa należy zwracać się do odpowiedniego Oddziału Prokuratorii Generalnej). W niektórych wypadkach może mieć zastosowanie również ustawa z dnia 9. 4. 1938 r. o umorzeniu prywatno-prawnych wierzytelności państwowych (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 228) i o wydanie na jej podstawie zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 .1. 1949 r. w sprawie przekazania Izbom Skarbowym oraz Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej uprawnienia do umorzenia w niektórych przypadkach prywatno-prawnych wierzytelności państwowych (M. P. A. -4/49). Przeto o ile wierzytelność nie przekracza 100 zł,— lub właściciel zwierzęcia nie posiada majątku z którego można by poszukiwać danej wierzytelności, to wówczas w myśl § 2 p. 1 cyt. zarządzenia, wierzytelności te ulegają umorzeniu jeżeli nie przekraczają kwoty 50.000.— zł na podstawie decyzji właściwej izby skarbowej, a w pozostałych wypadkach na podstawie decyzji Ministerstwa Skarbu. Brak na razie podstawy prawnej dla dochodzenia na drodze egzekucji administracyjnej, wierzytelności powstałych wskutek nieuiszczenia ustalonych opłat za korzystanie z państwowych zakładów leczniczych. Dopiero po wejściu w życie dekretu o państwowych zakładach leczniczych dla zwierząt zaistnieją przepisy uprawniające do ściągania świadczeń pieniężnych za leczenie zwierząt w drodze administracyjnej.

Za Wojewodę: Dr Krygicz, Naczelnik Wydz. Wet.

466

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO z dnia 16 maja 1949 r., Nr Wet. III/11-1/49, dot. badania zwierząt rzeźnych.

Do Ob. Ob Starostów Powiatowych i Prezydentów Miast Wydzielonych.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 29. 1. 1929 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 305) nakłada na organa urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa przy badaniu poubojowym świń — obowiązek nacinania mięśni karku — celem przeprowadzenia szczegółowego badania mięśni na wągry (§ 6 zał. Nr 4, do tego rozporządzenia). Obowiązek powyższy przy urzędowym badaniu nie może być zaniechany, lecz należy go wykonywać oględnie przez stosowanie cięć płaskich, które minimalnie uszkadzają mięśnie karku.

Jednocześnie Urząd Wojewódzki zwraca uwagę, że instrukcja Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 28. 2. 1948 r. (Dz. U. Min. Rol. i R. R. Nr 6, poz. 26) — do okólnika Nr 32 w sprawie badania świń poddawanych ubojowi w celu produkcji bekonów i przetworów mięsnych peklowanych, zakazująca nacinanie mięśni karkowych dotyczy wyłącznie mięsa przeznaczonego do produkcji bekonów i nie może być stosowana przy badaniu mięsa przeznaczonego do innych celów.

W zamian nacinania mięśni karku przy badaniu tusz wieprzowych, przeznaczonych na bekon — należy, w myśl przepisów wyżej wymienionej instrukcji dokładnie zbadać wszystkie widoczne mięśnie na przekroju tuszy jak również mięśnie brzucha, przepony, międzyżebrowe, serca i języka oraz oddzielić mięsień lędźwiowy (polędwiczkę — musc. psoas minor), wykonując cięcie wzdłuż, tuż przy kości dla uwidocznienia ewentualnych zmian pasożytniczych (wągrzyca)

Za Wojewodę: Dr Krygicz, Naczelnik Wydziału.

467

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO z dnia 12 maja 1949 r., Nr KOg-167/49, w sprawie remanentów miedzi oraz innych artyknłów nieżelaznych.

Do wszystkich
Powiatowych Zarządów Drogowych.

Na podstawie zarządzenia Min. Kom. Dep. Dr. Kol. Nr DKZ-4/c/5/49 z dnia 21. 4. 1949 r., Urząd Wojewódzki (Wydział Komunikacyjny) podaje poniżej do wiadomości wyciąg z pisma Min. Kom. Dep. Zasobów Nr S. A. II/044/49 z dnia 25. 3. 1949 r.

Równocześnie ostrzega się wszystkie P. Z. D. przed zbytnim gromadzeniem nie tylko miedzi ale i zapasów wszelkich artykułów ponad istotne potrzeby dla robót w gospodarce drogowej.

Za Wojewodę: Inż. Karol Mackiewicz, Nacz. Wydz.

Wyciąg z pisma M. K. Dep. Zasobów Nr SA II/044/4/49 z dnia 25. 3. 1949 r.

Jedna z D. O. K. P. zgłaszając zapotrzebowanie 4 lutego 1949 r., na II półrocze 1949 r., ilość nadmierną miedzi ustaliła na 80657 kg, a samodzielny Inspektor Komisji Gospodarki Metalami Nieżelaznymi przy Zjednoczonych Zakładach Metali Nieżelaznych, przeprowadzając kontrolę Zasobów metali nieżelaznych w magazynach tej Dyrekcji w okresie zaraz po 4. 2. 49 r., ilość miedzi, znajdująca się w składnicach zasobowych wspomnianej Dyrekcji, określił na około 150.000 kg.

Po szczegółowym zbadaniu sprawy i ustaleniu przyczyn, z których powodu wynikła tak znaczna różnica remanentu miedzi, winni będą pociągnięci do odpowiedzialności służbowej.

W powołaniu się na powyższe M. K. zarządza, ażeby DOKP podawały w swych sprawozdaniach dokładne remanenty wszystkich posiadanych materiałów, a w pierwszej kolejności metali i półwyrobów nieżelaznych, ponieważ materiały te na ogół sprowadzane są z zagranicy po cenach b. wysokich.

Remanenty winny być przesyłane do M. K. regularnie w terminach ustalonych przez obowiązujące przepisy.

Min. Kom. zaznacza, że na rynku znajduje się miedź elektrolityczna i hutnicza rafinowana.

W obiegu handlowym miedź elektrolityczna znajduje się w następujących odmianach:

1. bloki t. zw. „wirobars" o wadze najczęściej 60 do 90 kg szt. stosowana do prasowania i przeciągania na druty,

2. katody o wadze od 35 do 85—100 kg szt.,

3. płyty do walcowania, t. zw. „Cakes" o różnych wagach, zależnie od zapotrzebowania,

4. wałki do przeciągania na rury t. zw. „billeta".

Miedź hutnicza dostarczana jest przeważnie w blokach o wadze do 20 kg, ponadto również w postaci płyt do walcowania o różnych kształtach i wadze.

Ponieważ przemysł nieżelazny najbardziej interesuje się miedzią elektrolityczną w blokach, t. zw. „wirobars" zechcą Dyrekcje dla miedzi tego gatunku zaprowadzić w Dziale VII mianownictwa nowe konto Nr 11a pod nazwą „miedź elektrolityczna w blokach (wirebars) i miedzi tej nie używać do żadnych robót bez aprobaty M. K.

Min. Kom. podkreśla, że zaopatrywanie komunikacji w metale nieżelazne, jako pochodzące przeważnie z importu, jest związane z pokonywaniem wielu przeszkód natury gospodarczej i finansowej, wobec czego zapotrzebowania na metale i półwyroby nieżelazne winny być zgłaszane i opracowywane pod kątem używania tych materiałów w ilościach rzeczywiście niezbędnych, oraz w tych wypadkach, kiedy nie mogą być one zamienione innymi materiałami zastępczymi.

Za Dyrektora Departamentu: Inż. W. Dąbrowski

468

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO z dnia 14 maja 1949 r., Nr Wet. I/3ł-8/48, dot. wynagrodzenia wykładowców.

Do Ob. Ob. Starostów Powiatowych i Prezydentów Miast Wydzielonych.

Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych reskryptem z dnia 6. 4. 1949 r. Nr W. A. II-6/3 — powiadomiło o ustaleniu następujących stawek dla wykładowców, którym niezależnie od zwrotu kosztów podróży i diet, o ile wykłady odbywają się poza stałym miejscem zatrudnienia, należy się za efektywną godzinę wykładu:

1. na kursach dla gromadzkich przodowników weterynaryjnych — 200,— zł,
2. na kursach dla średniego personelu weterynaryjnego — 300,— zł,
3. na kursach dla lekarzy weterynaryjnych — 400,— zł,
4. dla profesorów i docentów, wykładających na kursach specjalizujących — stawka zostanie ustalona dodatkowo.

Wyżej wymienione należności realizowane będą z kredytów Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych — na podstawie przedłożonych aktów likwidacji.

Za Wojewodę: Dr Krygicz, Naczelnik Wydziału.

469

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO z dnia 11 maja 1949 r. Nr Z. F. VII. 1/8/49, w sprawie wykazu sprzętu sanitarnego wymagającego naprawy.

Do
Starostw Powiatowych, (Ob. Ob. Lek. Powiatowych),
Zarządów Miejskich m. wydzielonych, (Ob. Ob. Naczelników Wydziałów Zdrowia).

Urząd Wojewódzki poleca wezwać wszystkie zakłady służby zdrowia (szpitale, ośrodki zdrowia itp) do złożenia w terminie jednego miesiąca od daty ogłoszenia niniejszego pisma okólnego w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim wykazu ilościowego sprzętu sanitarnego, który wymaga naprawy. Wykaz winien obejmować aparaty Rentgena, Diatermie długo i krótkofalowe, Solux, Vitalux, lampy kwarcowe, stoły ginekologiczne, operacyjne itp. względnie pojedyncze części tychże aparatów, które również mogą się znajdować w posiadaniu zakładów służby zdrowia.

Zebrane wykazy należy przesłać do dnia 15 czerwca br. do tut. Wydziału Zdrowia.

Za Wojewodę: Dr. J. Zaroski, Nacz. Wydz. Zdrowia.

470

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO z dnia 14 maja 1949 r., Nr Wet. III/2ł-19/49, dot. transportu zwierząt.

Do
Ob. Ob. Starostów Powiatowych i Prezydentów Miast Wydzielonych.

Zachodzą wypadki, że przewożone w transportach samochodowych zwierzęta padają bądź muszą być dobijane częstokroć już w agonii.

Dzieje się to na skutek nieodpowiednich warunków przewozowych, a w szczególności na skutek ładowania do jednego samochodu zwierząt różnych gatunków, lub zwierząt młodych (cieląt) wspólnie z dorosłym bydłem.

W związku z powyższym — Urząd Wojewódzki zwraca uwagę, że do czasu wydania specjalnych przepisów w sprawie przewozu zwierząt samochodami, winny być stosowane przepisy analogiczne do obowiązujących przy transportowaniu w wagonach kolejowych — (zał. A art. 50 — Przepisów przewozowych Polskich Kolei Żelaznych Dz. U. R. P. Nr 14 z 1928 r., poz. 102).

Dopuszczanie do wytwarzania warunków opisanych na wstępie jest w zrozumieniu przepisów rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 2. 3. 1928 r. o ochronie zwierząt — czynem przestępczym, powodując nadto nieuzasadnione straty gospodarcze.

W celu zapobieżenia tego rodzaju wypadkom Urząd Wojewódzki poleca wszystkim lekarzom wet. wstrzymywać wydawanie świadectw weterynaryjnych — w każdym wypadku niewłaściwego (niehumanitarnego) załadowania zwierząt, w wypadkach zaś stwierdzenia niewłaściwego przewozu zwierząt na targowice, do rzeźni względnie w innych punktach wyładowczych — lekarze wet. obowiązani są sporządzić odpowiednie doniesienia do władz administracji ogólnej w celu pociągnięcia winnych do odpowiedzialności.

Wypadki, powodujące straty gospodarcze, powinny być kwalifikowane jako szkodnictwo gospodarcze i przekazywane właściwym władzom.

Za Wojewodę: Dr Krygicz, Naczelnik Wydziału.

471

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO z dnia 25 kwietnia 1949 r., Nr UR. Hip. I/3/7/49, w sprawie zniesienia współwłasności gospodarstw należących do Skarbu Państwa i osób prywatnych.

Do wszystkich
Starostw Powiatowych (Referatów Rolnictwa i Reform Rolnych).

W związku z wątpliwościami, w jaki sposób należy przeprowadzić zniesienie współwłasności gospodarstw należących do Skarbu Państwa oraz osób prywatnych, Ministerstwo pismem z 21. 1. 1948 Nr U. R. II 1/130 wyjaśnia co następuje:

Stosownie do przepisów prawa rzeczowego (art. 93 § 1, art. 95 § 1) Urz. Wojew. winien zaproponować współwłaścicielowi, względnie współwłaścicielom zawarcie umowy w sprawie podziału nieruchomości.

Po zaopiniowaniu przez Powiatową Komisję Ziemską i podpisaniu przez Wojewodę, Urz. Wojew. prześle zawartą umowę do zatwierdzenia Ministerstwa.

W braku porozumienia co do sposobu podziału nieruchomości (art. 96 prawa rzeczowego) Urz. Wojew. wystąpi za pośrednictwem Prokuratorii Generalnej z wnioskiem do Sądu o dokonanie podziału. Do wniosku Urz. Wojew. załączy projekt podziału nieruchomości.

Poza tym Min. Rol. i R. R. nawiązując do pisma wyżej cytowanego podało pismem z 23. 2. 1949 r. Nr U. R. 2. I. 0/17 warunki, jakim winna odpowiadać umowa o zniesieniu współwłasności gospodarstw, należących do Skarbu Państwa oraz osób prywatnych.

§ 1 winien zawierać oświadczenia stron, iż są współwłaścicielami nieruchomości ziemskiej pod nazwą .... o powierzchni .... ha, położonej w ..... i uregulowanej w księdze wieczystej Nr .... prowadzonej przez Sąd Grodzki w .... oraz podawać wywód prawa własności.

§ 2 winien zawierać oświadczenie stron o postanowionym przez nie zniesieniu współwłasności oraz nieistnieniu ku temu przeszkód, wymienionych w art. 95 Prawa rzeczowego, tudzież wzmiankę o dopuszczalności podziału w naturze.

§ 3. Strony postanowiły dokonać podziału w naturze według planu sporządzonego przez ... w dniu ... pod Nr ..., na skutek czego otrzymują na zupełną i wyłączną własność z dniem zawarcia niniejszego aktu:

1. Skarb Państwa część o powierzchni .... ha w granicach oznaczonych na planie literami ..... w szacunku ... zł; grunt ten graniczy: od wschodu z .... od południa z .... itd.

W następnych punktach tego paragrafu należy wymienić w ten sam sposób pozostałych współwłaścicieli dotychczasowych.

§ 4. Jeżeli ziemia jest bez budynków, należy to zaznaczyć. W przeciwnym razie należy te budynki wymienić i rozporządzić ich podziałem pomiędzy dotychczasowych współwłaścicieli.

§ 5. To samo dotyczy inwentarza żywego i martwego oraz ruchomości domowych.

§ 6. Zaznaczenie, że nieruchomość jest wolna od obciążeń lub przeciwnie. Jeżeli obciążenia są, należy wymienić długi hipoteczne, służebności i ciężary realne (art. 190 i nast., art. 167 i nast., art. 279 i nast. prawa rzeczowego) i w jakim stopniu odpowiada za nie każdy z dzielących się, przy czym należy mieć na uwadze wypadki ustawowego uprzywilejowania Skarbu Państwa.

§ 7. Ewentualne ustanowienie nowych służebności pomiędzy częściami powstałymi z podziału (art. 96 prawa rzeczowego przez analogię).

§ 8. Wzajemny rozrachunek ze stosunku współwłasności (art. 98 prawa rzeczowego) oraz ewentualnych dopłatach wyrównawczych w związku z podziałem (art. 96 prawa rzeczowego przez analogię).

§ 9. Wzajemne oddanie w posiadanie z dniem aktu niniejszego części nieruchomości, przypadających każdej ze stron z podziału wraz z pożytkami i ciężarami.

§ 10. Podział podatków.

§ 11. Akt niniejszy będzie miał skutki prawne dopiero po zatwierdzeniu przez Ministra Rolnictwa i R. R.

§ 12. Wzajemne upoważnienie stron do ujawnienia aktu w księdze wieczystej.

§ 13. Zaznaczenie, iż nie należy się podatek od nabycia praw majątkowych (pkt. 1 art. 4 dekretu z 3. 2. 1947 r. — Dz. U. Nr 27 poz. 106 Dz. ust. oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z 8 listopada 1948 w sprawie wykonania tego dekretu Nr 59 Dz. U. poz. 468).

Zakończenie aktu: o wydawaniu jego wypisów i odpisów i o kosztach aktu według zwykłych formuł notarialnych.

Jednocześnie Ministerstwo wyjaśnia co następuje:

Po zaopiniowaniu przez Powiatową Komisję Ziemską i podpisaniu przez Wojewodę, Urząd Wojewódzki prześle zawartą umowę do zatwierdzenia Ministerstwa. Koszty umowy oraz sporządzenia pomiarów klasyfikacji itp. winny ponosić umawiające się strony t. j. Skarb Państwa i drugi współwłaściciel (lub współwłaściciele) w stosunku do przejmowanej części nieruchomości.

Za Wojewodę: J. Kulczycki, Naczelnik Wydziału.

472

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO z dnia 16 maja 1948 r. Nr Z. L. I. 4/85/49 w sprawie 40% dodatku specjalnego dla personelu zatrudnionego w Szpitalach posiadających oddziały dzieci chorych na biegunkę.

Do
Starostw Powiatowych
Zarządów Miejskich miast wydzielonych
oraz Dyrektorów wszystkich zakładów leczniczych na terenie Województwa.

Urząd Wojewódzki powiadamia: że stosownie do wyjaśnienia Ministerstwa Zdrowia z dnia 30. 4. r. b. w piśmie za Nr O. II. 2312/49 **personelowi zatrudnionemu w szpitalach posiadających oddziały dzieci chorych na biegunkę** w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 14/48, poz. 88 § 10 ust. 1 **przysługuje 40% dodatek specjalny.** Wspomniany dodatek zakaźny winien być wypłacany przez cały czas trwania akcji to jest od 15. 6.—30. 9. 1949 r.

Za Wojewodę: Dr W. Jeszke, Nacz. Wydziału Zdrowia.

473

OGŁOSZENIE CENTRALI ROLNICZEJ SPÓŁDZIELNI „SAMOPOMOC CHŁOPSKA„ SP. ODP. UDZ. W POZNANIU z dnia 9 maja 1949 r. dot. sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego przedsiębiorstwa przejętego na własność Państwa.

Na podstawie § 73 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62) oraz zarządzenia Ministra z dnia 28. 3. 1949 r. ogłasza się, że w dniu 10. 6. 1949 r. o godz. 10-tej w Młynie Parowym w Gostyniu sporządzone zostaną protokoły zdawczo-odbiorcze przejętego na własność Państwa Młyna Parowego Adama Kulczyńskiego — Spadkobiercy Krobia, pow. Gostyń.

Wzywa się właścicieli powyższego przedsiębiorstwa oraz właścicieli składników majątkowych, znajdujących się w powyższym przedsiębiorstwie do stawienia się w czasie i miejscu wyznaczonym do sporządzenia protokołów zdawczo-odbiorczych.

Niestawiennictwo nie wstrzymuje sporządzenia protokołów zdawczo-odbiorczych.

Centrala Rolnicza Spółdzielni
„Samopomoc Chłopska"
Oddział Okręgowy w Poznaniu

474

OBWIESZCZENIE ZJEDNOCZENIA PRZEMYSŁU SUROGATÓW KAWOWYCH I NAMIASTEK SPOŻYWCZYCH W WARSZAWIE z dnia 18 maja 1949 r.. w sprawie sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego przedsiębiorstwa przejętego na własność Państwa.

Na podstawie § 73 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U R. N. 16, poz. 62) oraz zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 marca 1949 r. Nr Pr. I/145/48 ogłasza się, że dnia 30 czerwca 1949 r. o godz. 10-tej rano w Poznaniu przy ul. Bałtyckiej Nr 85 sporządzony zostanie protokół zdawczo-odbiorczy przedsiębiorstwa pod firmą „MAGGI", Spółka z ogr odp., położonego w Poznaniu przy ul. Bałtyckiej Nr 85.

Wzywa się właścicieli powyższego przedsiębiorstwa oraz właścicieli składników majątkowych, znajdujących się w nim do stawienia się w czasie i miejscu, wyznaczonym do sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego

Niestawiennictwo nie wstrzymuje sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Zjednoczenia Przemysłu Surogatów Kawowych
i Namiastek Spożywczych, Warszawa.

475

OGŁOSZENIE STAROSTY POWIAT. MOGILEŃSKIEGO z dnia 10 maja 1949 r.. w sprawie zawiadomienia o ogłoszeniu i zarządzeniu egzekucyjnym.

Na zasadzie art. 24 ust. 2 rozp. Prezydenta R. P. z dnia 22 3. 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnym (Dz U. R. P. Nr 36, poz. 341) zawiadamia się Obyw. Idziaszka Henryka urodz. 10. 10. 1929 r. w Pakości, powiat Mogilno, ostatnio zamieszkały w Pakości przy ul. Szerokiej Nr 7 o nieznanym obecnie miejscu zamieszkania wzgl pobytu, że Starostwie Powiatowym w Mogilnie jest złożony wniosek i zarządzenie egzekucyjne na kwotę 310,— zł w sprawie Nr K. A. 1370/48.

Ogłoszenie uważa się za dokonane w dniu powtórnego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy, z pol. B. Walkowski, p. o. referendarz.

476

OBWIESZCZENIE STAROSTY POW. MOGILEŃSKIEGO z dnia 9 maja 1949 r. w sprawie doręczenia upomnienia wzgl. wezwania do uiszczenia grzywny.

Na podstawie art. 24 ust 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22. 3. 28 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) zawiadamiam Obyw. Gaurę Salomeę, urodz 17. 8. 1881 r. ostatnio zamieszkałą w Słaboszewie, pow. Mogilno, Paneckiego Piotra ur. 6. 4. 1923 r. ostatnio zamieszkałego w Kurowie, gm. Kurów, pow. Puławy o nieznanym obecnie miejscu zamieszkania, że w Starostwie Pow. w Mogilnie pokój nr 15 jest złożone dla niej upomnienie do uiszczenia grzywny z dnia 6 maja 1949 Nr K. A. 2284/48 wzgl. wezwanie z 9. 5 49 Nr K. A. 139/49.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu powtórnego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy: z pol. B. Walkowski, p. o referendarz.

477

OBWIESZCZENIE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO z dnia 16 maja 1949 r. dot. sprostowania błędów.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1928 r. w sprawie dzienników wojewódzkich (Dz U. R. P. Nr 72, poz. 648) prostuje się następujące błędy:

1. w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim Nr 13 w poz. 307 w nagłówku należy słowa „instytucji budowlanych" zastąpić słowami „inwestycji budowlanych".
2. w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim Nr 15 poz. 364 słowa nagłówku „Ogłoszenie Zjednoczenia Przemysłu Materiałów Budowlanych Okr. Poznańskiego" należy zastąpić słowami „Ogłoszenie Poznańskich Zakładów Ceramiki Czerwonej — Przedsięb. Państw. Wyodrębnione w Poznaniu"
3. w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim Nr 18 w poz. 409 w podpisie obwieszczenia Urzędu Wojewódzkiego Poznańskiego z dnia 29 kwietnia 1949 r. itd. należy słowo „Wicewojewoda" zastąpić słowem „Naczelnik Wydziału".

Za Wojewodę: Mgr B. Szczepański, Naczelnik Wydziału.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

OGŁOSZENIE ZARZĄDU MIEJSKIEGO W PLESZEWIE z dnia 26 kwietnia 1949 r. dot. statutu o podatku od spożycia w zakładach gastronomicznych.

Miejska Rada Narodowa w Pleszewie na podstawie art. 39 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198) uchwałą Nr 87 powziętą na posiedzeniu w dniu 27 grudnia 1948 r. a zatwierdzoną przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Jarocinie wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej Pleszew podatek od spożycia w zakładach gastronomicznych.

§ 1. 1. Podatkowi podlegają prywatno-prawne zawodowe i odpłatne świadczenia, polegające na sprzedaży do spożycia w lokalach zakładów gastronomicznych potraw i napojów, nie wyłączając artykułów, objętych monopolami państwowymi, wykonywane na obszarze miasta Pleszewa.

2. Przez „zakłady gastronomiczne" rozumie się wszelkie przedsiębiorstwa przemysłu gastronomicznego jak: restauracje, bary, bufety, paszteciarnie, kawiarnie, cukiernie, winiarnie, piwiarnie, pokoje do śniadań, pokoje gościnne, stołówki, jadłodajnie, w szczególności zaś przedsiębiorstwa wymagające uzyskania koncesyj na ich prowadzenie na podstawie przepisów dekretu z dnia 30 listopada 1945 r. o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego (Dz. U. R. P Nr 57, poz. 322).

§ 2. Wolne od podatku są świadczenia, wymienione w § 1 ust. 1 niniejszego statutu zwolnione od podatku obrotowego, pobieranego na rzecz Skarbu Państwa.

§ 3. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych, prawnych oraz spadkach nie objętych, wykonywujących świadczenia, objęte w § 1, ust. 1.

2. Jeżeli świadczenia są wykonywane przez spółki jawne, komandytowe, oraz spółki, nie będące spółkami handlowymi obowiązek podatkowy ciąży na tych spółkach

3. Na przedsiębiorstwach państwowych i samorządowych oraz na przedsiębiorstwach pozostających pod zarządem państwowym lub samorządowym ciąży obowiązek podatkowy niezależnie od tego, czy mają odrębną osobowość prawną.

§ 4. 1. Obowiązek podatkowy powstaje z chwilą rozpoczęcia wykonywania świadczeń, podlegających podatkowi (§ 1, ust. 1).

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem roku podatkowego, w ciągu którego zaprzestano wykonywania świadczeń, podlegających podatkowi.

§ 5. 1. Podstawę opodatkowania stanowi obrót osiągnięty z tytułu świadczeń wymienionych w § 1, ust. 1, a ustalony przez władze skarbowe dla celów wymiaru podatku obrotowego, pobieranego na podstawie każdocześnie obowiązujących w tym względzie przepisów.

2. Wszelkie decyzje, ustalające lub zmieniające rozmiar zobowiązania podatkowego w podatku obrotowym (ust. 1), powodują odpowiednie ustalenia bądź zmiany w ustaleniach rozmiaru zobowiązań podatkowych w podatku pobieranym na podstawie niniejszego statutu.

3. Zakłady gastronomiczne nie mogą doliczać podatku, pobieranego na podstawie niniejszego statutu, do opłaty (rachunku) pobieranej za świadczenia będące przedmiotem podatku (§ 1, ust. 1), lecz obowiązane są podatek ten wkalkulować w odpłatę (cenę) za te świadczenia.

§ 6. Podatek wynosi 10% podstawy opodatkowania.

§ 7. 1. Podatnicy podatku od spożycia w zakładach gastronomicznych obowiązani są do wpłacenia w ciągu roku podatkowego zaliczek miesięcznych na podatek.

2. Za podstawę do ustalenia wysokości zaliczki służy obrót, osiągnięty w miesiącu ubiegłym.

3. Zaliczkę oblicza się w wysokości podatku, przypadającego od ustalonego w myśl ust. 2 obrotu.

4. Podatnicy obowiązani są obliczać obrót za każdy miesiąc i wpłacać zaliczki miesięczne bez wezwania władzy podatkowej w terminie do dnia 15-go następnego miesiąca, składając równocześnie właściwej władzy podatkowej deklarację według ustalonego wzoru.

5. Różnica pomiędzy ustaloną przez władzę wymiarową za rok podatkowy kwotą podatku a kwotą należnych zaliczek płatna jest w ciągu miesiąca od dnia doręczenia decyzji.

§ 8. Podatek, pobierany na podstawie niniejszego statutu, jest podatkiem rzeczowym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

§ 9. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Zarządowi Miejskiemu w Pleszewie.

§ 10. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z ważnością od dnia 1 stycznia 1949 r.

Pleszew, dnia 27 grudnia 1948 r.

Miejska Rada Narodowa: Udzik, Przewodniczący.

*

Na podstawie art. 5 § 2 lit. b) dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 23 listopada 1949 r. o organizacji i zakresie działania samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 74) oraz uchwały Prezydium Powiatowej Rady Narodowej z dnia 27 stycznia 1949 r. zatwierdza się statut o podatku od spożycia w zakładach gastronomicznych uchwalonego przez Miejską Radę Narodową w Pleszewie w dniu 27 grudnia 1948 r.

Przewodniczący: St. Bartkowiak.

OGŁOSZENIE ZARZĄDU MIEJSKIEGO W KALISZU
z dnia 2 maja 1949 r., dot. statutu podatku od środków reklamy.

Miejska Rada Narodowa w Kaliszu na podstawie art. 35 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198) uchwałą Nr 181 powziętą na posiedzeniu w dniu 30. 12. 1948 r., a zatwierdzoną przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu, w dniu 29 marca 1949 r. L. dz. W. R. N. 482/49-Gł. wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej m. Kalisza podatek od środków reklamy.

§ 1. Podatkowi podlegają następujące środki reklamy zarówno o charakterze stałym, jak i jednorazowym; a) publicznie uwidaczniane, wyświetlane lub w inny sposób rozpowszechniane wszelkiego rodzaju godła i znaki firmowe, szyldy, napisy, plakaty, ulotki i ogłoszenia, b) inne urządzenia reklamowe (np. szafki z artykułami, będącymi przedmiotem wyrobu lub sprzedaży).

§ 2. Od podatku są zwolnione:

1. obowiązkowe tabliczki na środkach lokomocji, zawierające numer rejestracyjny pojazdu lub nazwisko, imię i adres posiadacza środków lokomocji,

2. środki reklamy umieszczane w obrębie terenów targów międzynarodowych lub wystaw zbiorowych, urządzanych przez państwo, samorządy i organizacje społeczne lub zawodowe,

3. napisy zawierające wyłącznie hasła propagandowo-społeczne,

4. ogłoszenia zamieszczane w dziennikach i czasopismach,

5. napisy, których obowiązek umieszczania wynika z mocy szczególnych przepisów, jeżeli powierzchnia napisu w poszczególnym przypadku nie przekracza 600 cm. kw., a przepis szczególny nie stanowi inaczej,

6. środki reklamy umieszczone wewnątrz lokali handlowych, przemysłowych itp., z wyjątkiem napisów i urządzeń umieszczonych na wystawach, oknach i drzwiach zewnętrznych.

§ 3 Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych i prawnych oraz spadkach nie objętych, używających środków reklamy, podlegających podatkowi.

§ 4. Od podatku wolne są:

1. urzędy państwowe i samorządowe,

2 instytucje ubezpieczeń społecznych, zakłady naukowe, prawnie uznane wyznania religijne i ich instytucje, sierocińce, zakłady wychowawcze i opiekuńcze, związki zawodowe, partie polityczne, organizacje młodzieżowe i społeczne, oraz osoby prawne i instytucje, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne z wyjątkiem obliczonych na zysk przedsiębiorstw należących do tych instytucji, związków i osób,

3. pod warunkiem wzajemności — przedstawicielstwa dyplomatyczne, misje oraz konsulaty państw obcych,

4. muzea i biblioteki utrzymywane przez państwo i samorząd oraz szpitale publiczne.

§ 5. 1. Obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu tego roku, w którym użyto środka reklamy.

2. Obowiązek podatkowy kończy się z ostatnim dniem tego roku, w którym zaprzestano używania środka reklamy.

§ 6. 1. Podatek wynosi:

1) od godeł i znaków firmowych., szyldów, napisów oraz trwałych plakatów o powierzchni:

do 0,2 m. kw. zł 500,— rocznie,

ponad 0,2 m. kw. do 0,5 m. kw. zł 600,— rocznie,

ponad 0,5 m. kw. do 1 m. kw. zł 700,— rocznie,

ponad 1 m. kw. do 2 m. kw. zł 800,— rocznie,

ponad 2 m. kw. do 3 m. kw. zł 900,— rocznie,

ponad 3 m. kw. zł 1000,— rocznie,

2) od innych urządzeń reklamowych (szafek, neonów, latarń, lamp itp. zł 500,— rocznie,

3) od reklam żywych i pojazdów reklamowych od zł 300,— do zł 1000,— w zależności od czasokresu używania reklamy,

4) od ogłoszeń oraz od jednorazowych plakatów i ulotek, przeznaczonych do rozplakatowania, rozdania lub rozesłania 20% należności za wykonanie,

5) od reklam wyświetlanych sposobem projekcyjnym w kinoteatrach lub innych lokalach publicznych 15% należności za wyświetlanie.

2. Jeżeli taki środek reklamy jak godło, znak firmowy lub napis nie posiada obramowania, powierzchnię jego dla celów podatkowych stanowi powierzchnia najmniejszego kwadratu lub prostokąta, w ramach którego ten przedmiot reklamy całkowicie się mieści.

§ 7. Stawki podatkowe, wymienione w § 6 ust. 1 pkt. 1. i 2. podwyższa się:

1. o 50% od środków reklamy, umieszczonych na dachu, szczycie budynku lub w poprzek ulicy,

2. o 25% od środków reklamy, umieszczonych powyżej pierwszego piętra lub poza obejściem pomieszczeń, w których znajduje się przedsiębiorstwo.

§ 8. Podatek pobiera się w połowie stawek, przewidzianych w par. 6 ust. 1 pkt. 1. i 2. oraz w § 7, jeżeli środki reklamy umieszczono po dniu 30 czerwca.

§ 9. 1. Podatek wymieniony w § 6 ust. 1 pkt. 1. i 2. oraz w § 7 płatny jest z góry bez wezwania władzy podatkowej w miesiącu styczniu każdego roku lub w ciągu miesiąca od dnia powstania obowiązku podatkowego.

2. Podatek wymieniony w § 6 ust. 1 pkt. 3. płatny jest z góry w dniu powstania obowiązku podatkowego, a wymieniony w § 6 ust. 1 pkt. 4. i 5. wraz z zapłatą należności za wykonanie lub wyświetlenie reklamy.

§ 10. Do obliczenia i pobrania od podatnika podatku, wymienionego w § 6 ust. 1 pkt. 4. i 5. oraz do wpłacenia go na

rachunek Zarządu Miejskiego w Kaliszu w terminie siedmiu dni od dnia pobrania obowiązane jest przedsiębiorstwo, wykonujące lub wyświetlające dany środek reklamy. Przedsiębiorstwo takie jest płatnikiem w rozumieniu art. 17 pkt. 3 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz U. R. P. Nr 27, poz. 174).

§ 11. Posiadacze nieruchomości na obszarze miasta Kalisza, obowiązani są corocznie w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku składać Zarządowi Miejskiemu w Kaliszu na przepisanym wzorze, według stanu z dnia 1 stycznia, wykazy osób, posiadających na ich nieruchomościach środki reklamy, o których mowa w § 6 ust. 1 pkt. 1. i 2., z podaniem opisu środka reklamy oraz imion, nazwisk i adresów ich posiadaczy.

§ 12. Podatek, pobierany na podstawie niniejszego statutu, jest podatkiem rzeczowym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U R. P. Nr 27, poz. 173).

§ 13. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Zarządowi Miejskiemu w Kaliszu.

§ 14. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia

*

Powyższe podaje się do publicznej wiadomości.

Kalisz, dnia 2 maja 1949 roku.

Prezydent m. Kalisza: Andrzej Bonusiak.

OGŁOSZENIE PRZEW. WYDZIAŁU POWIATOWEGO W OSTROWIE

z dnia 12 maja 1949 r. dot. statutu o podatku od spożycia w zakładach gastronomicznych

Powiatowa Rada Narodowa w Ostrowie na podstawie art. 39 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 40 poz. 198 z r. 1947), uchwałą powziętą na posiedzeniu w dniu 29. 10 1948 r. a zatwierdzoną przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu w dniu 18 stycznia 1949 r. L. dz. W. R. N. 142/49 Gł. wprowadza na rzecz Powiatowego Związku Samorządowego w Ostrowie podatek od spożycia w zakładach gastronomicznych.

§ 1 1. Podatkowi podlegają prywatno-prawne zawodowe i odpłatne świadczenia polegające na sprzedaży do spożycia w lokalach zakładów gastronomicznych potraw i napojów, nie wyłączając artykułów, objętych monopolami państwowymi, wykonywane na obszarze gmin wiejskich powiatu ostrowskiego.

2. Przez zakłady gastronomiczne rozumie się wszelkie przedsiębiorstwa przemysłu gastronomicznego, jak restauracje, bary, bufety, pasteciarnie, kawiarnie, cukiernie, winiarnie, piwiarnie, pokoje do śniadań, pokoje gościnne, stołówki, jadłodajnie w szczególności zaś przedsiębiorstwa wymagające uzyskania koncesji na ich prowadzenie na podstawie przepisów dekretu z dnia 30 listopada 1945 r. o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 322).

§ 2 Wolne od podatku są świadczenia wymienione w § 1 ust. 1 niniejszego statutu zwolnione od podatku obrotowego, pobieranego na rzecz Skarbu Państwa.

§ 3. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych, prawnych oraz spadkach nie objętych, wykonywujących świadczenia objęte § 1 ust. 1.

2. Jeżeli świadczenia są wykonywane przez spółki jawne, komandytowe oraz spółki nie będące spółkami handlowymi — obowiazek podatkowy ciąży na tych spółkach

3. Na przedsiębiorstwach państwowych i samorządowych oraz na przedsiębiorstwach pozostających pod zarządem państwowym lub samorządowym ciąży obowiązek podatkowy niezależnie od tego, czy mają odrębną osobowość prawną.

§ 4. 1. Obowiązek podatkowy powstaje z chwilą rozpoczęcia wykonywania świadczeń, podlegających podatkowi (§ 1. ust. 1).

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem roku podatkowego, w ciągu którego zaprzestano wykonywania świadczeń, podlegających podatkowi.

§ 5. 1. Podstawę opodatkowania stanowi obrót osiągnięty z tytułu świadczeń wymienionych w § 1 ust. 1, a ustalony przez władze skarbowe dla celów wymiaru podatku obrotowego, pobieranego na podstawie każdocześnie obowiązujących w tym względzie przepisów.

2. Wszelkie decyzje, ustalające lub zmieniające rozmiar zobowiązania podatkowego w podatku obrotowym (ust. 1), powodują odpowiednie ustalenia bądź zmiany w ustaleniach rozmiaru zobowiązań podatkowych w podatku pobieranym na podstawie niniejszego statutu.

3. Zakłady gastronomiczne nie mogą doliczać podatku, pobieranego na podstawie niniejszego statutu, od opłaty (rachunku) pobieranej za świadczenia będące przedmiotem podatku (§ 1 ust. 1) lecz obowiązane są podatek ten wkalkulować w odpłatę (cenę) za te świadczenia.

§ 6. Podatek wynosi 10% podstawy opodatkowania.

§ 7. 1. Podatnicy podatku od spożycia w zakładach gastronomicznych obowiązani są do wpłacania w ciągu roku podatkowego zaliczek miesięcznych na podatek.

2. Za podstawę do ustalenia wysokości zaliczki służy obrót osiągnięty w miesiącu ubiegłym.

3. Zaliczkę oblicza się w wysokości podatku przypadającego od ustalonego w myśl ust. 2 obrotu.

4. Podatnicy obowiązani są obliczać obrót za każdy miesiąc i wpłacać zaliczki miesięczne bez wezwania władzy podatkowej w terminie do dnia 15 następnego miesiąca, składając równocześnie właściwej władzy podatkowej deklarację według ustalonego wzoru.

5 Różnica pomiędzy ustaloną przez władzę wymiarową za rok podatkowy kwotą podatku a kwotą należnych zaliczek płatna jest w ciągu miesiąca od dnia doręczenia decyzji.

§ 8 Podatek pobierany na podstawie niniejszego statutu jest podatkiem rzeczowym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz U. R. P. Nr 27, poz. 173).

§ 9. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Wydziałowi Powiatowemu w Ostrowie.

§ 10. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Głosie Ostrowskim z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1948 r.

Ostrów, dnia 29 października 1949 r.

Powiatowa Rada Narodowa:

Przewodniczący: Witczak. Członkowie do podpisu wyznaczeni: Jarosz, Kałkus, Kawka.

*

Statut powyższy podaję do publicznej wiadomości

Ostrów, dnia 12 maja 1949 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego: K. Rogowski, Starosta Powiatowy.

OGŁOSZENIE WYDZ. POWIATOWEGO W GOSTYNIU

z dnia 13 maja 1949 r. dot. statutu od podatku od środków reklamy.

Powiatowa Rada Narodowa w Gostyniu na podstawie art. 35 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunlnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz 198) uchwałą Nr 7/48 powziętą na posiedzeniu w dniu 30 listopada 1948 r., a zatwierdzoną przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu wprowadza na rzecz Gostyńskiego Związku Samorządowego w Gostyniu podatek od środków reklamy.

§ 1. Podatkowi podlegają następujące środki reklamy zarówno o charakterze stałym, jak i jednorazowym:

a) publicznie uwidaczniane, wyświetlane lub w inny sposób rozpowszechniane wszelkiego rodzaju godła i znaki firmowe, szyldy, napisy, plakaty, ulotki i ogłoszenia,

b) inne urządzenia reklamowe (np. szafki z artykułami, będącymi przedmiotem wyrobu lub sprzedaży).

Od podatku są zwolnione:

1. Obowiązkowe tabliczki na środkach lokomocji, zawierające numer rejestracyjny pojazdu lub nazwisko, imię i adres posiadacza środków lokomocji,

2. środki reklamy umieszczane w obrębie terenów targów międzynarodowych lub wystaw zbiorowych, urządzanych przez władze państwowe, samorządy i organizacje społeczne lub zawodowe,

3. napisy zawierające wyłącznie hasła propagandowo-społeczne,

4. ogłoszenia zamieszczone w dziennikach i czasopismach,

5. napisy, których obowiązek umieszczenia wynika z mocy szczególnych przepisów, jeżeli powierzchnia napisu w poszczególnym przypadku nie przekracza 600 cm², a przepis szczególny nie stanowi inaczej,

6. środki reklamy umieszczone wewnątrz lokali handlowych, przemysłowych itp., z wyjątkiem napisów i urządzeń umieszczonych na wystawach, oknach i drzwiach zewnętrznych.

§ 3. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych i prawnych oraz spadkach nie objętych, używających środków reklamy, podlegających podatkowi

§ 4. Od podatku wolne są:

1. urzędy państwowe i samorządowe,

2. instytucje ubezpieczeń społecznych, zakłady naukowe, prawnie uznane wyznania religijne i ich instytucje, sierocińce, zakłady wychowawcze i opiekuńcze, związki zawodowe, partie polityczne, organizacje młodzieżowe i społeczne, oraz osoby prawne i instytucje, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne z wyjątkiem obliczonych na zysk przedsiębiorstw, należących do tych instytucji, związków i osób,

3. pod warunkiem wzajemności — przedstawicielstwa dyplomatyczne, misje oraz konsulaty państw obcych,

4. muzea i biblioteki utrzymywane przez państwo i samorząd oraz szpitale publiczne.

§ 5. 1. Obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu tego roku, w którym użyto środka reklamy,

2. obowiązek podatkowy kończy się z ostatnim dniem tego rku, w którym zaprzestano używania środka reklamy

§ 6 I. Podatek wynosi:

1. od godeł i znaków firmowych, szyldów, napisów oraz od trwałych plakatów o powierzchni: od 0,2 m^2 zł 600 rocznie; od 0,5 m^2 do 1 m^2 zł 1.000 rocznie; ponad 1 m^2 do 2 m^2 zł 1.600 rocznie; ponad 2 m^2 do 3 m^2 zł 3.000 rocznie; ponad 3 m^2 zł 4.000 rocznie,

2. od innych urządzeń reklamowych (szafek, neonów, latarń, lamp itp.) zł 4.000 rocznie;

3. od reklam żywych i pojazdów reklamowych od zł 600 do zł 4.000 w zależności od czasokresu używania reklamy;

4. od ogłoszeń jednorazowych plakatów i ulotek, przeznaczonych do rozplakatowania, rozdania lub rozesłania 10% należności za wykonanie,

5. od reklam wyświetlanych sposobem projekcyjnym w kinoteatrach lub innych lokalach publicznych 10% należności za wyświetlenie.

II Jeżeli taki środek reklamy jak godło, znak firmowy lub napis nie posiada obramowania, powierzchnę jego dla celów podatkowych stanowi powierzchnia najmniejszego kwadratu lub prostokąta, w ramach którego ten przedmiot reklamy całkowicie się mieści.

§ 7. Stawki podatkowe, wymienione w § 6 ust. 1 pkt. 1. i 2. podwyższa się:

1. o 50% od środków reklamy, umieszczonych na dachu, szczycie budynku lub w poprzek ulicy,

2. o 25% od środków reklamy, umieszczonych powyżej pierwszego piętra lub poza obejściem pomieszczeń, w których znajduje się przedsiębiorstwo.

§ 8 Podatek pobiera się w połowie stawek, przewidzianych w § 6 ust. 1 pkt 1. i 2. oraz w § 7, jeżeli reklamy umieszczone są po dniu 30 czerwca.

§ 9. 1. Podatek wymieniony w § 6 ust. 1 pkt. 1. i 2 oraz w § 7, płatny jest z góry bez wezwania władzy podatkowej w miesiącu styczniu każdego roku lub w ciągu miesiąca od dnia powstania obowiązku podatkowego.

2. Podatek wymieniony w § 6 ust. 1 pkt 3., płatny jest z góry w dniu powstania obowiązku podatkowego, a wymieniony w § 6 ust 1 pkt. 4. i 5. wraz z zapłatą należności za wykonywanie lub wyświetlanie reklamy.

Do obliczenia i pobrania od podatnika podatku, wymienionego w § 6 ust. I. pkt. 4. i 5. oraz do wpłacenia go na rachunek Wydziału Powiatowego w Gostyniu w terminie siedmiu dni od dnia pobrania obowiązane jest przedsiębiorstwo, wykonujące lub wyświetlające dany środek reklamy. Przedsiębiorstwo takie jest płatnikiem w rozumieniu art. 17 pkt. 3 dekretu z dnia 16 maja 1946 r, o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

§ 11. Posiadacze nieruchomości, położonych na obszarze gmin wiejskich powiatu gostyńskiego obowiązani są corocznie w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku składać Wydziałowi Powiatowemu w Gostyniu za pośrednictwem właściwego Zarządu Gminnego na przepisanym wzorze, według stanu z dnia 1 stycznia, wykazy osób, posiadających na ich nieruchomościach środki reklamy, o których mowa w § 6 ust. I. pkt. 1. i 2., z podaniem opisu środka reklamy oraz imion, nazwisk i adresów ich posiadaczy.

§ 12 Podatek pobierany na podstawie niniejszego statutu, jest podatkiem rzeczowym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

§ 13. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Wydziałowi Powiatowemu w Gostyniu

§ 14. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Gostyń, dnia 30 listopada 1948 r.

Członkowie Powiatowej Rady Narodowej: 1. R. Ciemniak, 2. St. Zieliński.

Przewodniczący Powiatowej Rady Narodowej: Wł. Czajka

*

Nr S. Pod. 1 i/9/48:

Statut niniejszy zatwierdzony uchwałą Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej z dnia 29/3 1949 r. L. dz W. R. N. 2763/49 — Gł ze zmianami wysokości stawek podatkowych w § 6 — podaję do publicznej wiadomości.

Gostyń, dnia 14 maja 1949 r.

Starosta Powiatowy: Rutecki, Przew. Wydz. Powiatowego.

OGŁOSZENIE WYDZ. POWIATOWEGO W WĄGROWCU

z dnia 10 maja 1949 r. dot. statutu o podatku hotelowym na rzecz powiatowego Związku Samorządowego powiatu wągrowieckiego.

Na podstawie art. 35 dekretu z dnia 20 3 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz U. R. P. z roku 1947 Nr 40 poz. 198) Powiatowa Rada Narodowa w Wągrowcu uchwałą powziętą na posiedzeniu w dniu 29. 12. 1948 r. wprowadza na rzecz Powiatowego Związku Samorządowego podatek hotelowy.

§ 1. 1) Podatkowi podlegają lokale lub ich części w przedsiębiorstwach przemysłu gospodniego, prowadzonych na terenie gmin wiejskich powiatu wągrowieckiego.

2) Przez „przedsiębiorstwa przemysłu gospodniego" nazywane w dalszych paragrafach „przedsiębiorstwami", rozumie się hotele, pensjonaty, pokoje umeblowane, gospody i domy zajezdne, prowadzone zawodowo i obliczone na zysk.

§ 2. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach, zajmujących lokale lub ich części w przedsiębiorstwach, wymienionych w § 1.

§ 3. 1) Od podatku wolni są:

a) posłowie od Sejmu,

b) wojskowi w służbie czynnej, pracownicy państwowi i związków samorządu terytorialnego, przebywający w delegacji służbowej,

c) pod warunkiem wzajemności — osoby korzystające w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości, konsulowie, urzędnicy konsularni, nie będący obywatelami Rzeczypospolitej.

d) właściciele i personel przedsiębierstw oraz zamieszkujący z nimi członkowie rodziny, jeżeli zajmują lokale w własnych przedsiębiorstwach, w których pracują,

e) osoby delegowane na zjazdy organizacyj społecznych i politycznych,

f) uczestnicy wycieczek, kierowanych przez przewodników a organizowanych przez urzędy i instytucje państwowe i samorządowe, instytucje ubezpieczeń społecznych, zakłady naukowe, prawnie uznane wytyczne, osoby prawne, których dochód zgodnie ze statutem obracany jest w całości na cele ogólnej użyteczności — naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne.

2) Osoby wymienione w ust. 1 pkt. a) i c) korzystają ze zwolnienia od podatku po okazaniu zarządowi przedsiębiorstwa legitymacji służbowej, a osoby wymienione w ust. 1 pkt. b) — nadto delegacji służbowej Zarząd przedsiębiorstwa wpisuje do księgi najmu pokoi nazwę wystawcy, numer legitymacji, oraz datę i numer delegacji.

3) Osoby wymienione w ust. 1 pkt. e) i f) korzystają ze zwolnienia wyłącznie na podstawie pisemnej decyzji, wydanej przez Wydział Powiatowy

§ 4. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się z chwilą zajęcia, kończy się z chwilą zwolnienia lokalu.

§ 5. Podstawę opodatkowania stanowi czynsz należny za najem lokalu lub jego części wraz z należnością za korzystanie z mebli, pościeli, oświetlenia, ogrzewania i wszelkich dodatkowych świadczeń, połączonych z najmem lokalu lub jego części.

Nie stanowi podstawy opodatkowania należność za wyżywienie oraz koszty wyłożone za najemcę, jak zwrot nadpłaty za międzymiastowe rozmowy telefoniczne itp, jeżeli koszty te nie są wliczone w ogólną sumę czynszu, należną za najem lokalu lub jego części.

§ 6. Podatek stanowi 10% podstawy opodatkowania.

§ 7. Podatek płatny jest wraz z należnością za korzystanie z usług przedsiębiorstwa

§ 8. 1) Do obliczania i pobierania od podatnika podatku oraz do wpłacenia go na rachunek Wydziału Powiatowego obowiązany jest zarząd przedsiębiorstwa który jest płatnikiem w rozumieniu art. 17 ust. 3 dekretu z dnia 16. 5 46 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P Nr 27, poz. 174).

2) Płatnik nie odpowiada za zaniechanie obowiązku obliczenia i pobrania podatku od podatnika w przypadku stwierdzonej protokołem organu porządku publicznego odmowy zapłaty podatku przez podatnika

§ 9. 1) Rachunki za czynsz należny za najem lokalu lub jego części mogą być wystawione tylko na blankietach, wydawanych w tym celu za zwrotem kosztów przez Wydział Powiatowy.

2) Na rachunku należy uwidocznić obok czynszu należnego za najem także kwotę podatku.

3) Rachunki wystawia się przez kalkę w trzech równobrzmiących egzemplarzach, z których jeden otrzymuje podatnik, drugi podlega przekazaniu Wydziałowi Powiatowemu, trzeci zaś pozostaje w przedsiębiorstwie.

4) Drugie egzemplarze rachunków płatnik obowiązany jest dostarczyć Wydziałowi Powiatowemu łącznie z wpłatą podatku.

§ 10. Pobrane kwoty podatku płatnicy obowiązani są wpłacać do Kasy Wydziału Powiatowego, jeżeli chodzi o kwoty pobrane w czasie od dnia 1 do 7 każdego miesiąca — w dniu 8 danego miesiąca, w czasie od 8—14 — w dniu 15 danego miesiąca w czasie od 15 do 21 — w dniu 22 danego miesiąca

i w czasie od 22 do końca miesiąca, w dniu 1 miesiąca następnego.

§ 11. Podatek pobierany na podstawie niniejszego statutu jest podatkiem osobistym w rozumieniu art 5 dekretu z dnia 16. 5. 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U R. P. Nr 27, poz. 173).

§ 12 Wykonanie niniejszego statutu porucza się Wydziałowi Powiatowemu w Wągrowcu.

§ 13. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia

*

„Nr S. Pod. 1h/1/49 — statut niniejszy zatwierdzony uchwałą Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu w dniu 29. 3. 1949 r. L. dz W. R N. 451/49 Gł. podaję do publicznej wiadomości.

Starosta Powiatowy: w z. Wł. Michalak, Zast Przew. Wydz Powiatowego.

OGŁOSZENIE WYDZ. POWIATOWEGO W JAROCINIE

z dnia 7 maja 1949 r. w sprawie statutu od podatku od psów na rzecz Powiatowego Związku Samorządowego w Jarocinie.

Powiatowa Rada Narodowa w Jarocinie na podstawie art. 35 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz U. R P. z 1947 r, Nr 40, poz. 198 uchwałą Nr 184, powziętą na posiedzeniu w dniu 30 grudnia 1948 r., zatwierdzoną przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu wprowadza na rzecz jarocińskiego Powiatowego Związku Samorządowego podatek od psów.

§ 1. Podatkowi podlegają psy utrzymywane na obszarze gmin wiejskich powiatu jarocińskiego.

§ 2. Od podatku są zwolnione:

1. szczenięta do 8 tygodni,
2. psy, będące w posiadaniu: a) osób korzystających w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości, b) konsulów i urzędników konsularnych, nie będących obywatelami Rzeczypospolitej,
3. psy, będące przedmiotem handlu przedsiębiorstwa trudniącego się zawodowo sprzedażą psów,
4. psy, będące pomocą dla kalek (niewidomych, głuchoniemych, niedołężnych itp), po jednym na każdą osobę,
5. psy, utrzymywane przez zakłady naukowe i doświadczalne wyłącznie w celach naukowych lub doświadczalnych,
6. psy, utrzymywane przez władze wojskowe i władze bezpieczeństwa publicznego,
7. psy śledcze i ochronne, stanowiące własność poszczególnych funkcjonariuszów władz bezpieczeństwa publicznego, o ile za śledcze lub ochronne uznane zostały przez właściwe władze bezpieczeństwa publicznego,
8. psy, utrzymywane do pilnowania mienia, będącego w posiadaniu związków samorządu terytorialnego oraz mienia ich instytucji, zakładów i przedsiębiorstw,
9. psy łańcuchowe, utrzymywane do pilnowania gospodarstwa rolnego, po jednym na każde gospodarstwo,
10. psy, będące w posiadaniu dozorców nocnych, po jednym na każdego dozorcę,
11. psy, będące w posiadaniu osób czasowo przebywających na obszarze gmin wiejskich powiatu jarocińskiego nie dłużej jednak, niż przez miesiąc od dnia przybycia, lub też przebywających dłużej niż miesiąc, jeżeli podatek od psów pobierany jest przez ten związek smorządowy, na terenie którego osoby te stale mieszkają

§ 3. Obowiązek podatkowy ciąży na właścicielach, bądź posiadaczach psów, podlegających podatkowi

§ 4. 1. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się z pierwszym dniem tego roku kalendarzowego, w którym osoba zobowiązana weszła w posiadanie psa.

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem tego roku, w którym osoba zobowiązana pozbyła się psa.

§ 5. Podatek wynosi rocznie:

a) od pierwszego psa 1.000,— zł,
b) od drugiego psa 2.000,— zł,
c) od każdego dalszego psa 5 000,— zł
d) od każdego rasowego psa myśliwskiego 500,— zł, pod warunkiem przedstawienia zaświadczenia Sekcji Kynologicznej Polskiego Związku Łowieckiego.

2. Podatek pobiera się w połowie stawek przewidzianych w ustępie poprzedzającym, jeżeli osoba zobowiązana weszła w posiadanie psa po dniu 30 czerwca.

§ 6. Podatek płatny jest z góry bez wezwania władzy podatkowej w miesiącu styczniu każdego roku lub w ciągu miesiąca od dnia wejścia w posiadanie psa.

§ 7. Podatek, pobierany na podstawie niniejszego statutu, jest podatkiem osobistym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz 173).

§ 8. Posiadacze nieruchomości obowiązani są corocznie w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku składać Wydziałowi Powiatowemu w Jarocinie za pośrednictwem właściwego Zarządu Gminnego na przepisanym wzorze według stanu z dnia 1 stycznia, wykazy osób zamieszkałych w danej miejscowości, posiadających psy, z podaniem ilości psów.

2. Posiadacze nieruchomości obowiązani są zawiadomić właściwy Wydział Powiatowy o wszystkich zmianach zaszłych w złożonych przez nich wykazach, o których mowa w ust. 1 — najdalej w ciągu miesiąca po zaszłej zmianie.

§ 9. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Wydziałowi Powiatowemu w Jarocinie.

§ 10. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jarocin, dnia 30 grudnia 1948 r.

Powiatowa Rada Narodowa: Przewodniczący: St Bartkowiak.

*

Statut powyższy zatwierdzony uchwałą Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu z dnia 29 marca 1949 r. L. dz. W. R. N. 2640/49 — Gł. podaję do publicznej wiadomości.

Starosta Powiatowy: w z. mgr Kopliner, Wicestarosta, Przewodniczący Wydziału Powiatowego.

OGŁOSZENIE WYDZ. POWIATOWEGO W JAROCINIE

z dnia 7 maja 1949 r., w sprawie statutu o podatku od środków reklamy na rzecz Powiatowego Związku Samorządowego w Jarocinie.

Powiatowa Rada Narodowa w Jarocinie na podstawie art. 35 dekretu z dnia 20 marca 1948 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198) uchwałą Nr 185 powziętą na posiedzeniu w dniu 30 grudnia 1948 r., a zatwierdzoną przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu wprowadza na rzecz jarocińskiego Powiatowego Związku Samorządowego podatek od środków reklamy.

§ 1 Podatkowi podlegają następujące reklamy zarówno o charakterze stałym, jak i jednorazowym: a) publicznie uwidacznianie, wyświetlane lub w inny sposób rozpowszechniane wszelkiego rodzaju godła i znaki firmowe, szyldy, napisy, plakaty, ulotki i ogłoszenia, b) inne urządzenia reklamowe (np., szafki z artykułami, będącymi przedmiotem wyrobu lub sprzedaży).

§ 2. Od podatku są zwolnione:

1) obowiązkowe tabliczki na środkach lokomocji, zawierające numer rejestracyjny pojazdu lub nazwisko, imię i adres posiadacza środków lokomocji,
2) środki reklamy umieszczane w obrębie targów międzynarodowych lub wystaw zbiorowych, urządzanych przez państwo, samorządy i organizacje społeczne lub zawodowe,
3) napisy zawierające wyłącznie hasła propagandowo-społeczne,
4) ogłoszenia zamieszczane w dziennikach i czasopismach,
5) napisy, których obowiązek umieszczania wynika z mocy szczególnych przepisów, jeżeli powierzchnia napisu w poszczególnym przypadku nie przekracza 600 cm^2, a przepis szczególny nie stanowi inaczej,
6) środki reklamy umieszczone wewnątrz lokali handlowych, przemysłowych, oknach i drzwiach zewnętrznych,

§ 3. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych i prawnych oraz spadkach nie objętych, używających środków reklamy, podlegających podatkowi.

§ 4. Od podatku wolne są:

1) urzędy państwowe i samorządowe,
2) instytucje ubezpieczeń społecznych, zakłady naukowe prawnie uznane wyznania religijne i ich instytucje, sierocińce, zakłady wychowawcze młodzieżowe i społeczne, oraz osoby prawne i instytucje, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne z wyjątkiem obliczonych na zysk przedsiębiorstw należących do tych instytucji, związków i osób.
3) pod warunkiem wzajemności — przedstawicielstwa dyplomatyczne, misje oraz konsulaty państw obcych,
4) muzea i biblioteki utrzymywane przez państwo i samorząd oraz szpitale publiczne.

§ 5. 1) Obowiązek, podatkowy powstaje w pierwszym dniu tego roku, w którym użyto środka reklamy,

2) obowiązek podatkowy kończy się z ostatnim dniem tego roku, w którym zaprzestano używania środka reklamy

§ 6. 1. Podatek wynosi:

1) od godeł i znaków firmowych, szyldów, napisów oraz od trwałych plakatów o powierzchni:

od 0,2 m^2 — 0,5 m^2 600,— zł
od 0,5 m^2 — 1 m^2 1 000,— zł
od 1 m^2 — 3 m^2 2.000,— zł
ponad 3 m^2 4.000,— zł,

2) od innych urządzeń reklamowych (szafek, neonów, latarń, lamp i t. p.) 4.000,— zł rocznie,

3) od reklam żywych i pojazdów reklamowych od zł 600 do zł 4.000,— w zależności od czasokresu używania reklamy,

4) od ogłoszeń oraz od jednorazowych plakatów i ulotek przeznaczonych do rozplakatowania lub rozesłania 10% należności za wykonanie,

5) od reklam wyświetlanych sposobem projekcyjnym w kinoteatrach lub innych lokalach publicznych 10% za wyświetlenie.

2. Jeżeli taki środek reklamy jak godło. znak firmowy lub napis nie posiada obramowania, powierzchnię jego dla celów podatkowych stanowi powierzchnia najmniejszego kwadratu lub prostokąta, w ramach którego ten przedmiot reklamy całkowicie się mieści.

§ 7. Stawki podatkowe, wymienione w § 6 ust. 1 pkt. 1) i 2) podwyższa się:

1) o 50% od środków reklamy, umieszczonych na dachu, szczycie budynku lub w poprzek ulicy,

2) o 25% od środków reklamy, umieszczonych powyżej pierwszego piętra lub poza obejściem pomieszczeń, w których znajduje się przedsiębiorstwo.

§ 8. Podatek pobiera się w połowie stawek, przewidzianych w § 6 ust. 1 pkt. 1) i 2) oraz w § 7, jeżeli środki reklamy umieszczono po dniu 30 czerwca

§ 9. 1) Podatek, wymieniony w § 6 ust. 1 pkt. 1) i 2) oraz w § 7, płatny jest z góry bez wezwania władzy podatkowej w miesiącu styczniu każdego roku lub w ciągu miesiąca od dnia powstania obowiązku podatkowego.

2) Podatek, wymieniony w § 6 ust. 1 pkt. 3), płatny jest z góry w dniu powstania obowiązku podatkowego, a wymieniony w § 6 ust. 1 pkt. 4) i 5(wraz z zapłatą należności za wykonanie lub wyświetlenie reklamy.

§ 10. Do obliczenia i pobrania od podatnika podatek, wymienionego w § 6 ust. 1 pkt. 4) i 5) oraz do wpłacenia go na rachunek Wydziału Powiatowego w Jarocinie w terminie siedmiu dni od dnia pobrania obowiązane jest przedsiębiorstwo, wykonywujące lub wyświetlające dany środek reklamy. Przedsiębiorstwo takie jest płatnikiem w rozumieniu art. 17 pkt. 3 dekretu z dnia 16 maja 1948 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

§ 11. Posiadacze nieruchomości położonych na obszarze gmin wiejskich powiatu jarocińskiego obowiązani są corocznie w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku składać Wydziałowi Powiatowemu w Jarocinie za pośrednictwem właściwego Zarządu Gminnego na przepisanym wzorze, według stanu z dnia 1 stycznia, wykazy osób, posiadających na ich nieruchomościach środki reklamy, o których mawa w § 6 ust. 1 pkt. 1) i 2) z podaniem opisu środka reklamy oraz imion, nazwisk i adresów ich posiadaczy.

§ 12. Podatek, pobierany na podstawie niniejszego statutu, jest podatkiem rzeczowym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

§ 13. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Wydziałowi Powiatowemu w Jarocinie.

§ 14. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jarocin, dnia 30 grudnia 1948 r.

Powiat. Rada Narodowa: Przewodniczący, St. Bartkowiak.

*

Statut powyższy zatwierdzony uchwałą Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu z dnia 29 marca 1949 r. L. dz. W. R. N. 2766/49-Gł. podaję do publicznej wiadomości.

Starosta Powiatowy: w z. Mgr Kopliner, Wicestarosta Przewodniczący Wydziału Powiatowego.

OGŁOSZENIE ZARZ. MIEJSKIEGO W JANOWCU WLKP. z dnia 11 maja 1949 r. dot. statutów o podatkach komunalnych.

Statut

o podatku od spożycia w zakładach gastronomicznych.

Miejska Rada Narodowa w Janowcu Wlkp. na podstawie art. 39 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P z 1947 r. Nr 40, poz. 198) uchwałą Nr 8 powziętą na posiedzeniu w dniu 17. 9. 1948 r. a zatwierdzoną przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Żninie wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej w Janowcu Wlkp. podatek od spożycia w zakładach gastronomicznych.

§ 1. 1. Podatkowi podlegają prywatno-prawne zawodowe i odpłatne świadczenia polegające na sprzedaży od spożycia w lokalach zakładów gastronomicznych potraw i napojów, nie wyłączając artykułów, objętych monopolami państwowymi wykonywane na obszarze miasta Janowca Wielkopolskiego

2. Przez „zakłady gastronomiczne" rozumie się wszelkie przedsiębiorstwa przemysłu gstronomicznego, jak restauracje, bary, bufety, paszteciarnie, kawiarnie, cukiernie, winiarnie, pokoje do śniadań, pokoje gościnne, stołówki, jadłodajnie, w szczególności zaś przedsiębiorstwa wymagające uzyskania koncesji na ich prowadzenie na podstawie przepisów dekretu z dnia 30 listopada 1945 r. o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 322).

§ 2. Wolne od podatku są świadczenia. wymienione w § 1 ust. 1 niniejszego statutu zwolnione od podatku obrotowego, pobieranego na rzecz Skarbu Państwa

§ 3. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych, prawnych oraz spadkach nie objętych, wykonywujących świadczenia, objęte w § 1 ust. 1.

2. Jeżeli świadczenia są wykonywane przez spółki jawne, komandytowe oraz spółki, nie będące spółkami handlowymi — obowiązek podatkowy ciąży na tych spółkach.

3. Na przedsiębiorstwach państwowych i samorządowych oraz na przedsiębiorstwach pozostających pod zarządem państwowym lub samorządowym ciąży obowiązek podatkowy niezależnie od tego, czy mają odrębną osobowość prawną

§ 4. 1. Obowiązek podatkowy powstaje z chwilą rozpoczęcia wykonywania świadczeń, podlegających podatkowi (§ 1 ust 1).

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem roku podatkowego, w ciągu którego zaprzestano wykonywania świadczeń podlegających podatkowi.

§ 5. 1. Podstawę opodatkowania stanowi obrót osiągnięty z tytułu świadczeń wymienionych w § 1 ust. 1, a ustalony przez władze skarbowe dla celów wymiaru podatku obrotowego, pobieranego na podstawie każdocześnie obowiązujących w tym względzie przepisów.

2. Wszelkie decyzje, ustalające lub zmniejszające rozmiar zobowiązania podatkowego w podatku obrotowym (ust. 1) powodują odpowiednie ustalenia bądź zmiany w ustaleniach rozmiaru zobowiązań podatkowych w podatku pobieranym na podstawie niniejszego statutu.

3. Zakłady gastronomiczne nie mogą doliczyć podatku pobieranego na podstawie niniejszego statutu, do opłaty (rachunku) pobieranej za zaświadczenia będące przedmiotem podatku (§ 1 ust 1), lecz obowiązane są podatek ten wkalkulować w odpłatę (cenę) za te świadczenia

§ 6. Podatek wynosi 10% podstawy opodatkowania.

§ 7. 1. Podatnicy podatku od spożycia w zakładach gastronomicznych obowiązani są do wpłacenia w ciągu roku podatkowego zaliczek miesięcznych na podatek.

2. Za podstawę do ustalenia wysokości zaliczki służy obrót, osiągnięty w miesiącu ubiegłym.

3. Zaliczkę oblicza się w wysokości podatku, przypadającego od ustalonego w myśl ust. 2 obrotu.

4. Podatnicy obowiązani są obliczać obrót za każdy miesiąc i wpłacać zaliczki miesięczne bez wezwania władzy podatkowej w terminie do dnia 15 następnego miesiąca, składając równocześnie właściwej władzy podatkowej deklarację według ustalonego wzoru.

5. Różnica pomiędzy ustaloną przez władzę wymiarową za rok podatkowy kwotą podatku a kwota należnych zaliczek płatna jest w ciągu miesiąca od dnia doręczenia decyzji.

§ 8. Podatek pobierany na podstawie niniejszego statutu jest podatkiem rzeczowym w rozumieniu art. 5(dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz 173).

§ 9. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Zarządowi Miejskiemu w Janowcu Wlkp.

§ 10. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1949 r.

Janowiec Wlkp., dnia 17 września 1948 r.

Zarząd Miejski: Chyliński, Drabiński, Rybarczyk, Milejczak.

Janowiec Wlkp., dnia 27 września 1948 r.

Za Miejską Radę Narodową: Szrajbrowski, Tomczak, Zieliniewicz.

*

Powyższy statut zatwierdzony decyzją Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w dniu 10 lutego 1949 r. Nr P. R. N. 24/26/49 podaję do wiadomości.

Janowiec Wlkp. dnia 27 kwietnia 1949 r.

Chyliński, Burmistrz.

Statut

miasta Janowca Wlkp. dot. poboru miejskiego podatku od zbytku mieszkaniowego.

Na podstawie art. 34 dekretu z dnia 20. 3. 1946 r o podatkach komunalnych (Dz. U. Nr 40, poz. 198) oraz uchwały Miejskiej Rady Narodowej z dnia 27. 8. 1947 r. wprowadza się na rzecz miasta Janowca Wlkp. podatek od zbytku mieszkaniowego

§ 1. Opodatkowaniu podlegają części mieszkalne. które ze względu na swe przeznaczenie lub w stosunku do liczby osób zamieszkujących lokal uważa się za zbędne. Podatkowi temu podlegają także mieszkania zajęte przez właściciela domu we własnym domu.

§ 2. Za zbędne uważać należy części mieszkania:
a) ponad 2 izby, jeżeli zajmowane są przez 1 lub 2 osoby,
b) ponad 3 izby, jeżeli zajmowane jest przez małżeństwo, mające 1 lub 2 dzieci lub przez 4 osoby,
c) ponad 4 izby, jeżeli zajmowane jest przez małżeństwo posiadające 3 lub 4 dzieci lub przez 5 osób,
d) ponad 5 izb, jeżeli zajmowane jest przez małżeństwo posiadające 5 dzieci i więcej lub przez 6 osób i więcej.
Dla pomocy domowej przypada 1 izba.
Kuchnia przy mieszkaniu uważana jest jako izba.
§ 3 Podatek opłacają osoby fizyczne zajmujące lokal podlegający podatkowi.
§ 4. Od podatku od zbytku mieszkaniowego wolne są:
a) lokale zajmowane przez cudzoziemskich obywateli państw obcych,
b) reprezentacyjne i służbowe mieszkania urzędników państwowych i samorządowych,
c) części mieszkalne przeznaczone wyłącznie do wykonywania zawodu o ile zawód ten wykonywany jest całkowicie lub częściowo w domu.
§ 5. Podatek od zbędnych części mieszkania i mieszkań wynosi:
a) od pierwszej zbędnej izby 500 zł miesięcznie,
b) jeżeli zachodzą 2 izby zbędne po 1.000 zł miesięcznie od każdej izby,
c) jeżeli zachodzi 3 izb lub więcej zbędnych po 2.000 zł miesięcznie od każdej izby.
§ 6. Właściciele realności lub ich zastępcy, jakoteż posiadacze lokali winni na żądanie Zarządu Miejskiego w oznaczonym czasie udzielić odpowiedzi na określone pytania oraz przedkładać księgi gospodarcze i inne dowody
§ 7 Podatek od zbytku mieszkaniowego płatny jest co miesiąc z góry do dnia 5 każdego miesiąca.
§ 8 Odwołanie w sprawach wymiaru podatku wnosić należy w terminie i trybie przewidzianym w art. 2 dekretu z dnia 20. 3. 1946 r. (Dz. U R. P. Nr 40, poz. 198) o podatkach komunalnych.
§ 9. Nieuiszczony podatek w terminie ściągnięty zostanie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych, kar za zwłokę, według postanowień art. 38 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U R. P. Nr 27, poz. 173).
§ 10. Wykroczenia przeciwko poborze podatku podlegają karze według przepisów ustawy o zobowiązaniach podatkowych.
§ 11. Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu wyda Zarząd Miejski.
§ 12 Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu przez Zarząd Miejski w sposób w tutejszym mieście przyjęty.
Janowiec Wlkp., dnia 31 stycznia 1949 r.
Zarząd Miejski Chyliński, Kostrzewa, Fabiś, Goliwąs, Ertmann St.
Janowiec Wlkp., dnia 31 stycznia 1949 r.
Za Miejską Radę Narodową: Zembaty, Olszewska, L. Małecki.

*

Powyższy statut zatwierdzony decyzją Powiatowej Rady Narodowej w dniu 3 marca 1949 r Nr P. R. N. 24/31/49 podaje się do publicznej wiadomości.
Janowiec Wlkp., dnia 27 kwietnia 1949 r.
Chyliński, Burmistrz.

Statut
o podatku od prawa polowania.

Miejska Rada Narodowa w Janowcu Wlkp. na podstawie art. 35 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 198 z roku 1947) uchwałą Nr 1/49 powziętą na posiedzeniu w dniu 31 stycznia 1949 r. a zatwierdzoną przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Żninie wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej Janowiec Wlkp. podatek od prawa polowania.
§ 1. Podatkowi podlega prawo polowania na gruntach dla tych celów dzierżawionych, położonych na terenie miasta Janowca Wlkp.
§ 2. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych i prawnych, uprawnionych do polowania.
§ 3. 1. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się z pierwszym dniem tego roku, w którym uzyskano uprawnienie do polowania.
2. Obowiązek podatkowy kończy się z ostatnim dniem tego roku, w którym ustało uprawnienie do polowania.
§ 4. 1. Podatek wynosi rocznie 3,—zł od 1 hektara obwodu łowieckiego.
2. Podatek pobiera się w połowie stawki, przewidzianej w ust. 1, jeżeli obowiązek podatkowy powstał po dniu 30 czerwca.
§ 5. Podatek płatny jest z góry bez wezwania władzy podatkowej w miesiącu styczniu każdego roku lub w ciągu miesiąca od dnia uzyskania uprawnienia do polowania.
§ 6. Podatek pobierany na podstawie niniejszego statutu, jest podatkiem osobistym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).
§ 7. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Zarządowi Miejskiemu w Janowcu Wlkp.
§ 8. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1949 r.
Janowiec Wlkp., dnia 29 grudnia 1948 r.
Zarząd Miejski
Chyliński, Kostrzewa, Fabiś, Goliwąs, St. Ertmann.
Za Miejską Radę Naronowdą:
Zembaty, Olszewska, L. Małecki.

*

Powyższy statut zatwierdzony decyzją Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w dniu 3 marca 1949 r. Nr P. R. N. 24/35/49 podaje się do publicznej wiadomości.
Janowiec Wlkp., dnia 27 kwietnia 1949 r.
Chyliński: Burmistrz.

Statut
o podatku od środków reklamy.

Miejska Rada Narodowa w Janowcu Wlkp. na podstawie art. 35 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 198, z r. 1947) uchwałą Nr 2/49 powziętą na posiedzeniu w dniu 31 stycznia 1949 r. a zatwierdzoną przez Prezydium Rady Narodowej w Żninie wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej w Janowcu Wlkp. podatek od środków reklamy.
§ 1 Podatkowi podlegają następujące środki reklamy zarówno o charakterze stałym, jak i jednorazowym: a) publiczne uwidacznianie, wyświetlanie lub w inny sposób rozpowszechnianie wszelkiego rodzaju godła i znaki firmowe, szyldy, napisy, plakaty, ulotki i ogłoszenia, b) inne urządzenia reklamowe (np. szafki z artykułami, będącymi przedmiotem wyboru lub sprzedaży).
§ 2. Od podatku są zwolnione:
1) obowiązkowe tabliczki na środkach lokomocji, zawierające numer rejestracyjny pojazdu, lub nazwisko, imię i adres posiadacza środków lokomocji.
2) środki reklamy umieszczane w obrębie terenów targów międzynarodowych lub wystaw zbiorowych, urządzanych przez państwo, samorządy i organizacje społeczne lub zawodowe.
3) napisy zawierające wyłącznie hasła propagandowo-społeczne,
4) ogłoszenia zamieszczane w dziennikach i czasopismach,
5) napisy których, obowiązek umieszczania wynika z mocy poszczególnych przepisów, jeżeli powierzchnia napisu w poszczególnym przypadku nie przekracza 600 cm^2, a przepis szczególny nie stanowi inaczej,
6) środki reklamy umieszczone wewnątrz lokali handlowych przemysłowych itp., z wyjątkiem napisów i urządzeń umieszczonych na wystawach, oknach i drzwiach zewnętrznych.
§ 3. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych i prawnych oraz spadkach nie objętych, używających środków reklamy, podlegających podatkowi.
§ 4. Od ponatku wolne są:
1) urzędy państwowe i samorządowe,
2) instytucje ubezpieczeń społecznych, zakłady naukowe, prawnie uznane wyznania religijne i ich instytucje, sierocińce, zakłady wychowawcze i opiekuńcze, związki zawodowe, partie polityczne, organizacje młodzieżowe i społeczne oraz osoby prawne i instytucje, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne z wyjątkiem obliczonych na zysk przedsiębiorstw należących do tych instytucji, związków i osób,
3) pod warunkiem wzajemności — przedstawicielstwa dyplomatyczne, misje oraz konsulaty państw obcych,
4) muzea i biblioteki utrzymywane przez państwo i samorząd oraz szpitale publiczne.
§ 5. 1) Obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu tego roku, w którym użyto środka reklamy,
2) obowiązek podatkowy kończy się z ostatnim dniem tego roku, w którym zaprzestano używania środka reklamy.
§ 6 1) Podatek wynosi:
1) od godeł i znaków firmowych, szyldów, napisów, oraz od trwałych plakatów o powierzchni:

do 0,2 m^2	zł 400	rocznie
ponad 0,2 m^2 do 0,5 m^2	zł 800	rocznie
ponad 0,5 m^2 do 1 m^2	zł 1000	rocznie
ponad 1 m^2 do 2 m^2	zł 1500	rocznie
ponad 2 m^2 do 3 m^2	zł 2000	rocznie
ponad 3 m^2	zł 3000	rocznie

2) od innych urządzeń reklamowych (szafek, neonów, latarń, lamp itp.) zł 1.000,— rocznie.

3) od reklam żywych i pojazdów reklamowych od zł 400 do 4 800,— w zależności od czasokresu używania reklamy.

4) od ogłoszeń oraz jednorazowych plakatów i ulotek przeznaczonych do rozplakatowywania, rozdania lub rozesłania 10% należności za wykonanie.

5) od reklam wyświetlanych sposobem projekcyjnym w kinoteatrach lub innych lokalach publicznych 25% należności za wyświetlenie.

1. Jeżeli taki środek reklamy jak godło, znak firmowy, lub napis nie posiada obramowania, powierzchnię jego dla celów podatkowych stanowi powierzchnia najmniejszego kwadratu lub prostokąta, w ramach którego ten przedmiot reklamy całkowicie się mieści.

§ 7. Stawki podatkowe wymienione w § 6 ust. 1, pkt 1) i 2) podwyższa się:

1) o 50% od środków reklamy, umieszczonych na dachu, szczycie budynku lub w poprzek ulicy,

2) o 25% od środków reklamy, umieszczonych powyżej pierwszego piętra lub poza obejściem pomieszczeń w których znajduje się przedsiębiorstwo.

§ 8. Podatek pobiera się w połowie stawek, przewidzianych w § 6 ust. 1 pkt. 1) i 2) oraz § 7 jeżeli środki reklamy umieszczono po dniu 30 czerwca

§ 9. 1) Podatek wymieniony w § 6 ust. 1) i 2) oraz w § 7, płatny jest z góry bez wezwania władzy podatkowej w miesiącu styczniu każdego roku lub w ciągu miesiąca od dnia powstania obowiązku podatkowego.

2) Podatek wymieniony w § 6 pkt. 1) pkt. 3 płatny jest z góry w dniu powstania obowiązku podatkowego, a wymieniony w § 6 ust. 1 pkt. 4) i 5) wraz z zapłatą należności na wykonanie lub wyświetlenie reklamy.

§ 10. Do obliczania i pobrania od podatnika podatku wymienionego w § 6 ust. 1) pkt. 4) i 5) oraz do wpłacenia go na rachunek Zarządu Miejskiego w Janowcu Wlkp. w terminie siedmiu dni od dnia pobrania obowiązane jest przedsiębiorstwo, wykonujące lub wyświetlające dany środek reklamy. Przedsiębiorstwo takie jest płatnikiem w rozumieniu art. 17 pkt. 3 dekretu z dnia 16 maja 1946 r o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

§ 11. Posiadacze nieruchomości, położonych na obszarze miasta Janowca Wkp. obowiązani są corocznie w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku składać Zarządowi Miejskiemu w Janowcu Wkp na przepisanym wzorze, według stanu z dnia 1 stycznia, wykazy osób, posiadających na ich nieruchomościach środki reklamy, oraz imion, nazwisk i adresów ich posiadaczy.

§ 12. Podatek pobierany na podstawie niniejszego statutu jest podatkiem rzeczowym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

§ 13. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Zarządowi Miejskiemu w Janowcu Wkp

§ 14. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1949 r.

Janowiec Wlkp., dnia 29 grudnia 1948 r.

Zarząd Miejski: Chyliński, Kostrzewa, Fabiś, Goliwąs, St. Ertmann.

Janowiec Wlkp., dnia 31 stycznia 1949 r.

Za Miejską Radę Narodową: Zembaty, Olszewska, L. Małecki.

*

Powyższy statut zatwierdzony decyzją Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w dniu 3 marca 1949 r. Nr P R. N. 24/34/49 podaje się do wiadomości.

Janowiec Wlkp., dnia 27 kwietnia 1949 r.

Chyliński, Burmistrz.

ZAGUBIONE DOKUMENTY

Zgłoszono celem unieważnienia o zagubieniu (skradzeniu) nast. dokumentów.

Piotrowski Henryk, Poznań, ul. Brzeska 37, m. 1, dowód rejestracji wojskowej, wystawiony przez R. K. U. Poznań — miasto.

Wasylowski Włodzimierz, Poznań, ul. Grunwaldzka 86, m. 548, zaświadczenie rejestracji wojskowej wystawione przez R. K. U Pinczow.

Bressa Antoni, Poznań, Kosynierska 12, m. 3, zaświadczenie rejestracji wojskowej, wystawione pzez R. K. U. Kościan.

Mamot Franciszek, Poznań, Słubicka 139, zaświadczenie rejestracji wojskowej, wystawione przez R. K. U. Szamotuły.

Fleischer Henryk, Poznań, ul. Niecała 10, m. 6, kartę rejestracyjną nr 4604/2, wystawioną przez R. K. U. Poznań miasto.

Państwowe Nieruchomości Ziemskie, Zarząd Okręgowy Lubuski, Park Samochodowy, Poznań, ul. Jeżycka 48, kartę rejestracyjną nr A47-176 samochodu ciężarowego marki G. M. C. wydaną przez Urząd Wojewódzki Poznański.

Zioła Jan, obecnie zamieszkały w Szczepankowie, pow. Poznań, kartę rejestracyjną, wystawioną przez R. K. U. Konin.

Ostrowski Edward, Poznań, ul. Gen. Sikorskiego 18, m. 12, zaświadczenie wojskowe nr 70/14 wystawione przez R. K. U. Poznań — miasto

Powiatowy Związek Gminych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" Leszno, ul. Słowiańska 29 dowód rejestracji samochodu ciężarowego „Vomag" nr rej. H 45-250 wydany przez Urząd Wojewódzki Poznański.

Pawlak Franciszek, Mosina, pow. Śrem, ul. Lipowa 2, kartę rejestracyjną wystawioną przez R. K. U. Poznań — Powiat.

Dębowy Jan, Szadek, gm. Pamięcin pow. Kalisz, dowód tożsamości konia nr 25, wystawiony przez Zarząd Gminny Pamięcin.

Bielejewski Franciszek, Kobylnica, pow. Poznań, prawo jazdy nr 13378 wydane przez Okr. Urząd Samochodowy Poznań.

Stefan Kaliszan, Poznań, ul. Szkolna 11 m. 15, kartę rejestracyjną wydaną przez R. K. U. Poznań.

Ząwieja Czesław, Poznań, ul. Rokossowskiego 79 m. 15, zaświadczenie rejestracyjne wydane przez R. K. U. Poznań miasto.

Kaczmarek Tadeusz, Poznań Fabianowska 57, kartę rjestracyjną, wydaną przez R. K. U. Kościan.

Haniszewski Stanisław, Galew, pow. Krotoszyn, obecnie zamieszkały Poznań, ul. Niegolewskich 18, m. 21, książeczkę świadczeń lekarskich nr 351 Minist. Bezp. Publ.

Paszkiewicz Michał, Poznań, ul. Bystra 19, m. 1 pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych nr 418/49, wydaną przez Urząd Wojewódzki Poznański.

Golak Aniela, Wiry, pow. Poznań, dowód zameldowania wystawiony przez Zarząd Gminny w Puszczykowie.

Jagiellak Ludwik, Poznań, ul. Matejki 38, m. 7, zaświadczenie rejestracyjne, wystawione przez R. K. U. Sosnowiec.

Michalski Stanisław, Poznań, ul. Szamotulska 11a, m. 1, zaświadczenie rejestracyjne nr 16483/d 6, wystawione przez R. K. U. Poznań — miasto.

Techniczna Obsługa Rolnictwa, Zakłady Produkcyjne Poznań - Starołęka, ul. Starołęcka, dowód rejestracyjny samochodu ciężarowego G. M. C. nr 48822, wystawiony przez Urząd Wojewódzki Poznański

Wawrzyniak Franciszek, Lasek, pow. Poznań, dowód osobisty i zaświadczenie wojskowe R. K. U. Poznań — powiat.

Poznański Dziennik Wojewódzki wychodzi co poniedziałek. Materiały do ogłoszenia przesyłać należy Redakcji do środy, godz. 13, w razie nadesłania materiałów po tym terminie, ogłoszenie nastąpi w następnym tygodniu.

Prenumeratę należy uiszczać z góry każdego kwartału bez wezwania ze strony Administracji, gdyż rachunków nie wysyła się.

Adres redakcji i administracji: Poznań, Urząd Wojewódzki, Plac Kolegiacki 17. Konto P. K. O. Nr V-4023 Poznański Dziennik Wojewódzki.

Reklamacje z powodu nieotrzymania pojedynczych numerów należy wnieść do Administracji najpóźniej 3-go dnia po otrzymaniu następnego z kolei numeru dziennika.

Tłoczono w Drukarni PPZG. Okr. Poł. w Poznaniu, ul. Składowa Nr 3 — 837/49 K-60396